

Max Sheltman

Čudoviti prizori iz Jezusovega zemeljskega življenja Ljubezen si pribori zmago - 1.del

Življenje apostola Janeza od 17. leta starosti, skupaj z Jezusom v Bethsaidi na jezeru Genezareth.

Jezus je gospodar nevihte.

22. zvezek

Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:

1. Sveta družina v Jeruzalemu na velikonočni dan
2. Jezus in Janez v Betaniji
3. Janez v Nazaretu priskrbi službo svojim tesarskim prijateljem
4. Janez reši svojega brata Jakoba iz vode in Jezus ga vrne v življenje
5. Viharna noč v Bethsaidi in popravilo škode
6. Janez praznuje sabat z Jezusom na gori
7. Grkova pomoč oškodovancem viharja
8. Spoznajte Jezusa z vsem srcem v svoji notranjosti - Razgovori med Jezusom in Janezom
9. Janezova sprememba
10. Grkova bolezen in smrt
11. Jezus in Salome in nevihta v Kapernaumu
12. Hermes, Grkov sin in prikazen na sabat
13. Janez Krstnik, Jezusov javni nastop in Janezovi učenci

Opis oseb:

Hermes - najstarejši sin Zebedejevega grškega prijatelja

Jakob - sin Jezusovega krušnega oče Jožefa

Jakob - sin Zebedejev in brat apostola Janeza

Joel - najstarejši Jožefov sin od njegove prve žene

Jožef - Jezusov krušni oče

Jonathan - ribič iz Bethsaide, Zebedejev prijatelj

Lazar - bogati posestnik v Betaniji

Marija - Jezusova mati Saloma - mati Janeza apostola

Sarah - prebivalka v Bethsaidi

Simon (iz Kane) - ribič in Zebedejev prijatelj ter Jonatanov sin

Tobias - star človek, ki dela v Bethsaidi

Zebedej - oče apostola Janeza iz Bethsaide

1. Sveta družina v Jeruzalemu na velikonočni dan

1 V Lazarjevem gostišču v Jeruzalemu je vladala gneča, kot so jo bili navajeni samo ob velikih praznikih. Četudi je bil zakupnik ljubezniv in za strežbo vedno pripravljen človek, mu vendar ta dan ni bilo mogoče vsem željam pravično ustreči.

2 Poleg drugih so prišli tudi ribiči iz Bethsaide, utrujeni in lačni in so bili zdaj izpostavljeni dolgi preizkušnji, preden so bili postreženi z malo kruha in soljo. Zebedej je bil nad tem res neučakan, toda njegova žena Saloma ga miri: »Kako moreš biti tako neučakan, saj vendar tudi drugim ne gre nič bolje; oglej si vendar Jožefa iz Nazareta, kako tiho sedi pri svoji ženi in potrpežljivo čaka!«

3 »Kje je on, stari zvesti Jožef? Jaz ga še sploh nisem opazil. To bi že bilo, če bi skupno potovali tu sem. Upam, da se bomo lahko skupaj vračali, kajti do njega imam vsemogoče želje.«

4 Zopet pripomni žena: »Zebedej, mi smo sedaj v Božjem mestu; ko smo tu, pustimo svoje osebne želje doma.«

5 Medtem se je večina že nasitila. Šele sedaj so se gostje pričeli ogledovati okrog in prisrčno pozdravljanje polno veselja nad srečanjem se je pričelo.

6 Saloma, ki Marijo, ženo starega Jožefa še ni poznala je bila presenečena nad milino, ki je izhajala iz te mlade žene in posledica tega je bila, da se ti dve ženi sedaj nista več ločili.

7 Zebedej je moral biti bolj potrpežljiv, preden se je lahko pogovarjal z Jožefom, kajti stari tesar je bil zelo poznana in priljubljena osebnost.

8 Tudi Jožefovi prijatelji so našli prijatelje, ravno tako tudi sinovi Zebedeja, zato pri pozdravljanju niso bili navzoči.

9 Zato je bilo že pozno, preden so večerjali, ker jih je bilo preveč, ki jih je bilo treba nasititi. Utrujeni so se potali v odkazane sobe. Po dolgi hoji so čutili veliko potrebo po počitku.

10 Zgodaj zjutraj je bilo bolje in pri zajtrku so se že bolj po bliže spoznali. Jožef s svojo ženo, Jakobom in Jezusom, ter Zebedej s svojo ženo, Jakobom in Janezom. Oba Jakoba sta se kmalu zblížala, prav tako Jezus in Janez. Po zajtrku se obe družini odpravita, da gredo skupaj v tempelj in tako ostaneta skupini skupaj na poti do njihovega cilja.

11 Marija razodene Salomi svoje skrbi zaradi Jezusa, samo z velikim trdom ji je uspelo, da ga je pripeljala s seboj tu sem; Na splošno ji je vedenje in delo njenega sina velika uganka. On je v vsem poslušen in voljan, samo v stvareh verovanja ga ni mogoče razumeti, v tem ima On svoje lastne misli in tolmačenja.

12 Reče Saloma: »Toda Marija, On je vendar tvoj sin in mora vendar Jožefu biti omogočeno, da ga privede do poslušnosti! Kaj pa se bo zgodilo, če že sedaj z Njim

ne pridete na čisto, kako pa si potem predstavljate prihodnost?»

13 Marija zajoče in reče: »Na to sploh ne smemo misliti, kajti kakor hitro hočemo uveljaviti naše mišljenje, nas pogleda s svojimi čistimi očmi, kot bi nas hotel predreti; nato pa gre večinoma iz hiše, nam pa prepusti skrbi okrog Njega.«

14 »Toda Marija,« se prestraši Saloma, »to vendar ne gre, kaj pa rečejo k temu vaši duhovniki?»

15 Marija: »Oni so prav tako nemočni kot mi, kdor poskuša pri Jezusu doseči nekaj s strogostjo, je kaznovan. O kakšno tarnanje je včasih in pri tem mislimo, Jehova ga je poklical za nekaj velikega. Kakšne čudežne stvari smo doživeli pri Njem, sedaj pa njegova usta ostajajo nema; samo Njegove oči govorijo toliko bolj predirajoče.«

16 Sedaj se že približujejo templju. Iz vseh strani prihajajoči ljudje se vsi drenjajo proti vhodu. Preddverje in prostori pred daritvenim oltarjem so prenapolnjeni. Obe družini sta bili izrinjeni narazen. Jezus in Janez pa ostaneta skupaj. Jezus je že na poti v tempelj izrazil svoj gnus o početju templja, tako, da se je Janez prestrašil.

17 »Toda Jezus, pomisli vendar,« opomni Janez prijatelja, »Ti govoriš o templju, o hiši, kjer prebiva Jehova! Kako lahko tako neprijazno govoriš o duhovnikih?»

18 »Moj Janez, samo počakaj, da bova v templju. Potem ti bom odprl oči in ti pokazal stvari, ki tudi tebi ne bodo všeč.«

19 Tako je tudi bilo. Že vstop je bil vse drugo kot svetosten. Tu mukajo goveda, tam ovce in jagnjeta, po tleh pa leži nesnage, da ni bilo mogoče obdržati čistih nog. Končno sta oba prispela do daritvenega oltarja; tam pa je bilo prav grozno.

20 To niso bili nobeni duhovniki, temveč surovi klavci, ki so tam brez usmiljenja z njihovimi ostrimi noži rezali vratove prestrašenim ovcam in jagnjetom in potem trzajoča telesa umirajočih živali metali na ognjeni oltar.

21 Tu reče Jezus: »Janez, ali verjameš, da je to Jehovi všeč? - Najraje bi vsemu darovanju naredil konec; ali ne stoji zapisano: "Pravični se usmili svoje živali; toda srce brezbožnika je neusmiljeno?"«

22 »Toda Jezus, to naju vendar ne sme skrbeti! Darovanje je vendar zapovedal Mojzes in to mora biti za nas mera darovanja. Kaj pri tem občuti posamezen človek, nam ne sme biti mar, kajti za to so odgovorni duhovniki in oni so namestniki Boga.«

23 »Janez, še te moram pustiti pri miru, toda vprašam te: kaj občutiš pri tem darovanju (žrtvovanju)?«

24 »Meni Jezus, bi bilo tudi ljubše, če bi tale naš obisk v templju sprožil posvečeno razpoloženje, toda to se ne nanaša na nas, temveč na izpolnitev Božje volje.«

25 »Jaz pa sem drugačnega prepričanja; na Gospodovih poteh Mi lahko naredi veselje samo tisto, kar je tudi Gospodu v veselje, prav tako bo tudi to, kar meni

prinaša gnus, tudi Gospodu gnusoba.«

26 »Jaz te ne razumem, ljubi Jezus; kaj pa rečejo Tvoji starši k Tvojim pogledom?«

27 »Ljubi Janez, prav to je za Mene najbolj grozno, da o tem sploh ne smem govoriti. Če imam prošnjo, potem je to tale: Pridi, zapustiva tempelj! Midva bova že našla kraj, kjer nama bo bolj všeč.«

28 »Ne Jezus, če me oče in mati vprašata, kje in kako sva preživela ta dan, bosta resnično žalostna, če jima bom povedal resnico, lagati pa se ne morem.«

29 »Jaz te nočem siliti Janez, toda tukaj ne morem ostati, ker mi je vse to zoprno.«

30 Janez ostane torej sam, toda zanimivo: odkar ga je Jezus zapustil, je tudi njemu vse zoprno in tako prične iskati svoje starše. Dan se je že nagibal h koncu, ko jih je končno našel. Na poti proti gostišču ga vpraša Saloma, kje je Jezus?

31 »Ne vem, mati. Že dopoldne je Jezus zapustil tempelj z izgovorom, da mu je zoprno vse početje in da si bo poiskal kraj, kjer mu bo bolj všeč. Tu sem brez besed. Najprej se Njegovi starši podajo z Njim in Njegovimi brati na dolgo potovanje tu sem, potem pa si On išče kraj, kjer Mu bo bolj všeč.«

32 S sijočimi očmi pride Jezus k večerji; Marija molči, toda Saloma mu reče: »Ljubi Jezus, ti si sedaj v tej starosti, ko bi moral biti bolj razumen. To vendar ni način: najprej se podaš s svojimi starši in brati na dolgo pot, sedaj pa ti je tempelj kraj, kjer se ti vse gabi; Glej, da te Jehova ne bo kaznoval.«

33 »Mati Saloma,« odgovori Jezus, »Jaz verujem, da poznam Jehovo bolje kot ti in vi vsi; bilo bi bolje, da bi se bolj potrudili spoznavati voljo Jehove, kot pa za izpolnjevanje zakonov slepih duhovnikov, ki očitno voljo Jehove nič več ne poznajo.«

34 Tu pa reče Saloma: »O Marija, sedaj razumem tvojo stisko; toda za Jehovo voljo, kaj pa bo nastalo iz tega? Jezus, prosim te, povej mi: kaj pa nameravaš? Ti vendar ne moreš biti tako zavržen, da ne bi občutil žalosti in stiske Tvojih staršev?«

35 »Bolj, kot vi vsi, ljuba Saloma, toda jaz moram biti bolj poslušen Bogu, kot človeku in se ne morem ozirati na slabosti Mojih soljudi, četudi so oni moji najljubši. V Meni je vse jasno in čisto; zato hodim svojo pot, ker ne morem drugače. Jaz pa nočem biti kamen spotike med vami, zato si bom poiskal ležišče, Jakob pa vam lahko marsikaj razjasni. Lahko noč in Gospodov mir naj bo z vami!«

36 Naslednje jutro se nihče ne dotakne razgovorov prejšnjega dne, samo Jezus reče Jožefu v prisotnosti drugih: »Jaz grem v Betanijo in ostanem tam. Ker pa vas vse vodi pot tam mimo, te prosim, oče Jožef, oglasite se tam, s tem boste storili Lazarju, ki ga ti zelo dobro poznaš, veliko veselje. Če je mogoče, pregovori tudi Zebedeja, da s svojimi dragi tam vstopi, Jaz vem: to bo vam in vsem za blagoslov.«

37 »Jezus, ker me prosiš, bom to naredil in ker občutim, da tudi ti potrebuješ veselje.

Pojdi mirno pred nami in nas najavi.«

38 Tu pa se obrne Jezus na Salomo in reče: »Na tebe se obračam, mati Saloma, ali boš dovolila, da bi Janez že danes odšel z Menoj v Betanijo? Bodi tako dobra in izpolni Mojo prošnjo.«

39 Salom vpraša svoje ga moža, kaj on meni; on pa brez nadaljnjega reče ja, če Janez hoče.

40 In on hoče; zato se odpravita na pot. Janez vpraša: »Kje pa si bil včeraj celi dan? Jaz sem preživel v templju strašne ure.«

41 »Bil sem v Betaniji pri obeh sestrah, Mariji in Marti, ki sta Me prosili, naj vendar danes ponovno pridem, kajti Jaz tam nisem tujec.«

2. Jezus in Janez v Betaniji.

1 Med razgovori sta bila kmalu v Betaniji, kjer sta bila dobrodošlo sprejeta. Sestri sta odpeljala oba v veliko sobo in rekli: »Ljuba brata, vidva se bosta morala medtem zadovoljiti z nama, kajti najin brat pride šele proti poldnevu nazaj. O Jezus, kako srečni sva, da si omogočil in naju tudi danes obiskal. Najin brat se bo razveselil.«

2 »Ja Marija in jutri pridejo še Moji in Janezovi starši. Jaz sem jih povabil, ker vem, da se bosta tega razveselili.«

3 »Jezus,« reče Marija, »moj brat ima do tebe posebno spoštovanje in to izhaja še od našega očeta naprej. Ali veš, da so bili Tvoji starši pred približno 10. leti s Teboj tukaj v Betaniji? Lazar pogosto govori o tem, zato se bo zelo razveselil, če se bodo tvoji starši tukaj oglasili.«

4 Janez tega kar ne more prikriti, tako je bil napolnjen z veseljem; toda kako se Jezus med obema dekletoma giblje, o tem mora razmišljati. Kakšen človek je vendar Jezus, je bila vedno njegova misel. Tudi to Janeza prav nič ne vznemirja, da se Jezus prav nič ne ozira nanj, nasprotno, bil je vesel, da ga je pustil v ozadju.

5 Že pred poldnevom pride Lazar; z dvignjenima rokama stopa proti Jezusu in reče: »Večjega veselja, moj ljubi Jezus, mi nisi mogel narediti, kot s Tvojim obiskom. In tako se počutita v Betaniji kot doma. Saj sta vendar tudi vajine starše povabila tu sem, kajti po starem Jožefu imam resnično hrepenenje?«

6 »Lazar, Jaz sem vedel, da boš vesel, zato sem povabil Moje in Janezove starše tu sem.«

7 »Jezus, ali lahko s Teboj govorim čisto odkrito, ker ne bi želel užalostiti Tvojega prijatelja.«

8 »Stori tako, ljubi Lazar, kakšna žalost vendar ne pride v poštev; kvečjemu bo v njem nastala še povečana razdvojenost, ta pa se lahko premosti.«

9 Reče Janez: »Ljubi Lazar, če se moraš z Jezusom kaj pogovoriti, stori to brez pomisleka; jaz se bom medtem ogledal malo okrog po Betaniji. Z Jezusom ne bom prišel takoj na čisto, On mi nalaga preveč ugank.«

10 Tu se Lazar zasmije, mu položi obe roki na pleča in reče: »Moj mladi brat in tudi prijatelj, ti nisi edini, ki se mu tako godi: toda čas, veliki in silni, bo prinesel razjasnjenje. Misli na to, kaj ti danes govorim: Kdor ima Jezusa za prijatelja, ima zaklad v nebesih in na Zemlji.«

11 »Lazar, hvala ti za te besede, toda razumeti tudi tega še ne morem. To je nekaj čisto novega, kar jaz doživljam z Njim. Jaz občutim Njegovo ljubezen, mene to vleče k Njemu in to mi je nedoumljivo; ko pa ga poslušam govoriti, si ne upam ničesar odvrniti.«

12 »Janez, tako kot gre tebi, bo šlo še tisočim in zato pusti, da bo govoril čas, še je vse premlado.«

13 Lazar gre sedaj z Jezusom sam ven na plantažo. Janez pa ostane pri dekletih; v eni uri hoče biti Lazar zopet nazaj.

14 Reče Lazar: »Jezus, včeraj s Teboj nisem mogel govoriti o tem, kar me preganja. Šele to noč se mi je zopet vse povrnilo in zato Te vprašam: Ljubi Jezus, so Tvoje sposobnosti ostale, katere so se pokazale pred 10. leti v templju in pri Tebi? Prosim Te, bodi odkrit in ne dopusti, da bom v nejasnosti!«

15 »Lazar, ker si odkrito in pošteno prosil za odgovor, boš tudi dobil odkrit in pošten odgovor. Ja, sposobnosti so ostale, še celo povečale so se; toda poslušaj: Moj čas še ni prišel! V Meni se mora še veliko prečistiti in veliko oplemenititi - požlahtniti in se v Božje vrasti. Da pa boš dobil potrdilo za to, da sem tisti, na katerega tudi ti gradiš tvoje upanje, naj bo ves ta hrib poraščen z oljčnimi sadnimi drevesi! Tako, kot Jaz rastem v Mojo misijo, tako naj ta drevesa prineso prve plodove! Toda molči pred vsakomur in bodi že danes na čistem; kajti prihajajočo Mesija bo mnoge razočaral. Ti pa Mi verjemi že danes: Prihajajoči Mesija bo ustanovil kraljestvo, ki bo vsem ljudem za zveličanje. Če pa ti smem predložiti prošnjo, naj bo tale: Ničesar ne pričenjaj, da se ne boš izgubil, temveč ostani zvest Bogu in tudi sebi. Tudi z Mojim krušnim očetom ne govori o tem, ker je treba prepričati vsako prisilo. Sedaj pa pridi in si oglej tvoj bodoči oljčni nasad, toda z nikomur ne govori o tem!«

16 Oba gresta sedaj na Oljčno goro. Grmovje tam je postalo bolj redko in vsepovsod stoje majhna oljčna drevesca natančno tako, kot si jih je Lazar že vedno želel; samo za izvedbo mu je manjkalo ljudi.

17 »Toda Jezus, to je vendar čudež, natančno tako sem si to vedno želel; kako ti je bilo vse to mogoče?«

18 »Lazar ne zaželi si predčasno vse vedeti, kajti, da bi vse to razumel, ti manjka še zrelost. Misli vedno na to, da pri Bogu ni nobena stvar nemogoča in tako se hočeva sedaj vrniti nazaj v hišo.«

19 Obe sestri sta že ogledovali za obema, kajti kosilo je bilo že gotovo in pripravljeno. 20 Janez se medtem ni dolgočasil, obe dekleti sta imeli toliko za povedati in vprašati o Jezusu, toda od njega nista zvedeli nič drugega kot: »Jezus je zame uganka.«

21 Po kosilu vzame Lazar oba gosta in ju popelje daleč ven na plantažo in z velikim zanimanjem sledita oba Lazarjevim izvajanjem. Ko pa pridejo do starega Tobijasa, ostanejo dalj časa. Janez se čudi, kako se ta že ostareli mož z Jezusom tako pristrčno povezuje. Hitro je minilo popoldne, ko pridejo zopet nazaj v hišo. Tedaj so prišli gosti, stari hišni Lazarjevi prijatelji.

22 Po večerji pa so živahno izmenjali mišljenja, katerim pa Janez ni mogel slediti. Vse to mu je bilo ali prevzvišeno ali preveč globoko. Čudil pa se je, da sta obe sestri kazali tako živahno zanimanje.

23 Naslednjega dne proti poldnevu prideta Jožef in Zebedej s svojima družinama. Veselje je bilo pri vseh veliko, predvsem sta bili Marija in Saloma prijetno vznemirjeni zaradi skrbnosti, ki sta jih sta obe sestri vložili na ta dan. Lazar se je sedaj popolnoma posvetil obisku, spoznal pa je tudi takoj, da je Jožef postal drugačen. O pekočem vprašanju: Kaj se godi z Jezusom? z Jožefom sploh ne pride do razgovora, temveč dopusti Mariji pripovedovati, kaj vse je doživela v templju. Lazar je od tega obiska pričakoval več, toda en sam pogled Na Jezusa, mu je povedal več, kot vsi razgovori.

24 Potovanje nazaj domov je sprožilo mnogo spotik, ker se Saloma ni zadovoljila z mislijo, da bi Jezusu dovolili Njegov svobodni razvoj. Ona se je vedno držala tega stališča: Otroci se morajo podrediti staršem, Jezus pa se ne pusti podučiti.

25 Stari Jožef je bil srečen, ko je bil s svojimi zopet v Nazaretu in je dejal: »Nikoli več ne bom potoval v Jeruzalem, od tega potovanja sem si obetal več, toda tako mi je veliko bolje, če me vsi pustijo pri miru.«

3. Janez v Nazaretu priskrbi službo svojim tesarskim prijateljem.

1 Pretekli sta dve leti, ko pride Janez v Nazaret, da bi govoril z Jezusom. Priliko mu je dala njegova mati Saloma. Govorice o Jezusu, temu neumnežu in idiotu, niso hotele utihniti. Ribiči so razširjali takšne govorce in najbolj neverjetne so se obdržale.

2 Silni vihar je močno poškodoval hišo in hlev Zebedeja in tako je poslala Saloma Janeza, kot poslanca v Nazaret, da bi prosil Jožefa, če bi prišel z nekaterimi njegovimi sinovi v Bethsaido.

3 Jožef privoli, vendar bo trajalo še nekaj časa, da bo tako daleč. Janez ostane dva dneva, toda v teh dneh mu je Jezus postal še bolj nerazumljiv. Zato reče Jezusu: »Jezus, jaz vendar nisem slep in vidim z odprtimi očmi, kako pri vas izgleda. Kako sem se veselil, ko me je moja mati poslala k vam, sedaj pa sem žalosten nad Tvojim ravnanjem. Zakaj ne govoriš? Tvoja mati trpi zaradi Tvoje molčečnosti in o Tebi se slišijo neverjetne stvari.«

4 »Ljubi Janez, ti sodiš po videzu in ne po resničnem bistvu.«

5 »Jezus, jaz nebi ničesar omenil, če bi pri vas našel vse v redu; toda ali ne vidiš, da Tvoja mati hrepeni po eni besedi od Tebe? Ti znaš govoriti; to sem doživel v Betaniji in tudi veselje si tam izkazoval. Zakaj si tukaj tako molčeč? Prosim, daj mi odgovor; jaz bi rad doma o Tebi podal dobro sliko, kajti pri moji materi ne vzbujaš prevelikega spoštovanja.«

6 »Moj Janez, kaj svet o Meni govori in sodi, mi je vseeno; toda ni vseeno, kaj Bog misli o Meni, in zato lahko ljudje govorijo kar hočejo, Jaz hodim po Moji poti, ki mi jo kaže Bog.«

7 »Toda Jezus, Ti vendar ne hodiš v nobeno sinagogo, ne prideš skupaj z nobenim duhovnikom; kakšne šole tudi nisi obiskoval; povej mi, kako hočeš pred Bogom in vsem svetom dokazati, da je Bog Tvoj kažipot? Jaz te ne morem razumeti. Ko sem doma, stremim, skoraj hrepenim po Tebi in sedaj, ko sem tukaj, me odbijaš s Tvojim bitjem, ker nočeš ugoditi željam tvoje dobre matere.«

8 »Moj ljubi Janez, Jaz ti ne morem povedati ničesar drugega, kot to, da še ni prišel čas, da bi o tem govoril. Srečen bi bil, če bi se ti potrudil, da bi Mene in Moje obnašanje razumel. Ko bi imel vsaj enega edinega človeka, ki bi Mene razumel, bi Mi bilo marsikaj lažje. Sigurno, svojo ljubezen mi poklanjajo mnogi, toda Meni leži na tem, da gredo z Menoj in z Menoj postanejo eno, da bo ta pred Mene postavljen cilj toliko prej dosežen.«

9 »Jezus, sedaj Te pa že nič več ne razumem! Ti govoriš o nekem visokem cilju; ali nimamo vsi tega? Ali ti v templju niso vsa vrata odprta? O moj Jezus, ljubi Jezus, žalost me napolnjuje, ko te slišim tako govoriti.«

10 »Janez, ali verjameš, da je žalost Meni tuja? Mislim, da bi se težko našel še kakšen človek, ki bi se tako boril in trpel, kot Jaz. Nikoli ti tega nebi rekel, če nebi vedel, kako visiš na Meni in tako vzemi to, kot upanje s seboj domov k tvojim staršem: Nekoč bo prišel čas, ko bo vse razodeto. Dokler pa še ni tukaj, pa Me nosi v tvoji ljubezni, kajti ta dotok od moči lahko dobro uporabim.«

11 Z globoko bolečino v srcu pride Janez domov; on hoče zagovarjati Jezusa, pa ne najde pravih besed; in nove govorice o Njem prodrejo preko Genezareškega morja.

12 Nekega večera pridejo Joel, Jakob in Jezus, da bi popravili Zebedejevo hišo. Joel, osupel zaradi velike škode reče: »Tu pa naše moči ne bodo zadostovale, hiša bo morala biti skoraj na novo zgrajena. Imaš vsaj zadostno količino lesa na zalogi, Zebedej?«

13 »Tu poglej, to sem lahko preskrbel; mogoče bom lahko še več preskrbel.«

14 »Je tako hudo?« vpraša Saloma zaskrbljeno.

15 Tu pa Jezus doda: »Toda Joel, ne bodi vendar tako zaskrbljen; mi bomo to že zmogli in les bo tudi zadostoval.«

16 »Kako pa pride do tega, da znaš naenkrat spet govoriti; resnično, to bi morali označiti že kot čudež.«

17 Reče Jakob Joelu: »Brat, molči! Če Jezus govori, On tudi dela in tako sem jaz mišljenja, da vse prepustiva Jezusu.«

18 Joel sedaj vpraša Jezusa: »Brat Jakob meni, da naj vse prepustiva Tebi; kakšno pa je Tvoje mnenje?«

19 »Joel, če mi prepustiš gradnjo, Mi boš naredil veliko veselje. Jaz bom to prevzel pod pogojem, da boste znali molčati.«

20 »Če nama Ti Jezus, lahko obljubiš, da boš vse naredil po želji gospodarja, potem bova molčala.«

21 »Dobro, naj bo, Moja brata in tako bomo šli na delo, toda najprej gremo pomagati Zebedeju pri ribolovu? Morje je res mirno.«

4. Janez reši svojega brata Jakoba iz vode in Jezus ga vrne v življenje.

1 Zebedej se je razveselil, ko je dobil tri pomagače pri ribolovu. Morje je bilo resnično prav razgibano. Že, ko so čolni pluli daleč ven, so morali jadra obrniti in Jakob, Janezov brat je pri tem padel v vodo. Pri visokem valovanju, ki se je medtem pojavilo, njegovega padca niso vsi videli. Janez je sicer svojemu bratu takoj skočil na pomoč, toda trajalo je kar dolgo, preden je dosegel vedno znova utapljajočega se Jakoba. Končno ga je zgrabil in sedaj vidijo tudi drugi, kaj se je zgodilo in zakrmarijo proti tema dvema, ki se borita v vodi.

2 Zebedej je bil prvi, ki je lahko pomagal. Jakob je bil nezavesten, ko so ga potegnili v čoln. Tudi Janez se je boril z nezavestjo, vendar si je kmalu zatem opomogel. Zebedej je sedaj s čolnom odpeljal zopet nazaj v majhno hišno pristanišče in med tožečimi klici so nezavestnega odnesli v hišo.

3 Saloma je bila prestrašena; hitro posreduje tudi sama in kmalu so tako daleč, da se lahko pričnejo ukvarjati z nezavestnim.

4 Jezus obstane ob strani in razburjena Saloma mu reče: »Zakaj pa še Ti ne

pomagaš; je tudi to Tvoj način?«

5 »Sploh ne, mati Saloma, veliko preveč ljudi je tukaj. Da pa ti bom dokazal, kako prav imam, rečem: pojdite vsi na stran!«

6 Preden lahko ostali nekaj odvrnejo, je Jezus stopil k ležišču, pogladil s Svojimi rokami po Jakobovem obrazu, ki je ležal kot mrtev in rekel: »Vstani zopet in bodi za naprej malo bolj previden!«

7 Tedaj Jakob vstane, se dalj časa ogleduje okrog in reče: »Kaj pa se je zgodilo z Menoj? Še pred nekaj trenutki sem se nahajal na nekem lepem travniku, sedaj pa sem tukaj?«

8 Saloma mu odgovori: »Ti si padel v vodo, Janez pa te je potegnil ven. Popil si veliko vode in si oslabel; pojej takoj eno ali dve limoni, da ti bo prešel okus po vodi, drugače ti bo slabo.«

9 Jezus namigne Zebedeju in reče: »Pusti ženam govoriti kar hočejo, mi pa odplujmo še enkrat ven, morje se bo kmalu umirilo.«

10 Zebedej stori, kot mu je Jezus rekel in čudovito, morje je postalo mirno in naredili so lep ulov, tako da so morali vsi trdo delati do poznega večera.

11 Po večerji pa Saloma ne more več molčati. Ostro zgrabi Jezusa zaradi Njegovega obnašanja doma in pri nesreči in reče: »Jezus, če bi bil Ti moj sin, jaz s Teboj nebi imela toliko potrpljenja, kot ga ima Tvoja mati s Teboj.«

12 Reče Jezus: »Mati Saloma, se hočeš z Menoj prepirati, potem glej, da ne boš prekratka, kajti v Meni živi Bog, čigar volja je Meni najsvetejša naloga. Tvojega Boga Jaz tudi poznam, toda on z Mojim nima nič drugega skupnega, kot samo ime.«

13 »Jezus,« odvrne Saloma razburjeno, »jaz ti ne dajem nobene pravice mojega Boga poniževati. S kakšno pravico pa si Ti drzneš govoriti o nekem Bogu, čigar volja ti je sveta, je meni uganka. Tvoje vedenje izkazuje, da Ti sploh nimaš zahteve po kakšnem Bogu, drugače se ti nebi gnusilo nad templjem in bi se z duhovniki postavil na prijaznejšo nogo. To je uporniško, kar moramo zvedeti od Tebe in jaz smatram za svojo dolžnost, da Ti to povem.«

14 Jezus ji na to odgovori: »Saloma, Jaz se zaradi tega ne jezim na tebe, saj ti vendar ne veš kaj govoriš, toda nekaj te moram vprašati: Ali si že kdaj razmišljala o tem, če bi Jaz mogoče vendarle imel prav? Oglej si enkrat ljudi bolj od blizu, ali ni njihovo stanje takšno, da so za Boga izgubljeni in so postali žrtve njihovega samoljubja in premoženja in njihove želje po vladanju? Kaj vam je ostalo od Mojzesa, kaj od prerokov, od katerih so mnogi bili ubiti od duhovnikov, ki jih ti hvališ? Katero delo je pri duhovnikih prevladujoče? Vendar tisto; izterjava desetine in neznosnih davkov. Ne, mati Saloma, Jaz nosim v Sebi drugega Boga in tisti se imenuje *Ijubezen in*

usmiljenje. Zakaj pa moram molčati? Ker nočem nobenemu povzročiti bolečine. In zakaj še ne nastopim s to v Meni nastalo lučjo iz Boga v javnosti? Ker Moja ura še ni prišla. Glej, ta v Meni bivajoči Bog bi vam v hipu zgradil hišo, kakršno si vi lahko samo sanjate, in zakaj tega ne more narediti? Ker mu vi vežete roke. Toda vseeno boste doživeli čudovitosti Mojega Boga. Kajti kljub pomanjkanju gradbenega lesa, vam bo zgrajena hiša, toda po naravni poti skozi Njegovo moč in milost.«

15 »Jezus, to bi lahko bilo res, da v Tebi dremajo skrivne moči, Tvoja mati mi je o tem veliko pripovedovala; sporočila sem res slišala, toda verjeti jim vseeno ne morem.«

16 »Ljuba Saloma, če ti to lahko verjameš ali ne, zaradi tega bo Bog vseeno nadaljeval Svoje sveto delo. Če bi se Bog hotel v vseh Svojih dejanjih ravnati po ljudeh, bi bilo kmalu vse stvarstvo ena sama zmešnjava in kup razvalin. Na žalost vidijo ljudje svoje soljudi vedno s predsodki, ki jih je njihovo lastno slepo mišljenje njim ustvarilo in zato je bolje, da molčimo, bodočnost pa bo resničnost Mojih besed potrdila.«

17 »Jezus, to Ti lahko že danes povem: S tem Tvojim mišljenjem boš drugim naredil malo veselja in prav tako malo veselja doživel. Ostani raje spodoben in poslušen človek, potem bo imel tudi Bog in vsi drugi ljudje veselje nad Teboj.«

18 »To bom delal, mati Saloma, Jaz bom Svojemu Bogu tako poslušen, da bo On doživel samo veselje nad Menoj, četudi Me bodo zaradi tega prekleli vsi ljudje.«

19 Saloma je bila osupla nad tem govorom mladega Jezusa, ona umolkne in se zavzame, da Ga bo v teh dneh, ko je v njihovi hiši ostro opazovala. Ona se je zaobljubila, da bo Jožefovim sinovom naredila bivanje kolikor mogoče prijetno, da ne bo nobenega povoda, da je Jezus z njo nezadovoljen.

20 Gradnja gre hitro naprej in Zebedej je rad sprejel vse neugodnosti; kajti videl je, da mu je Jezus resnično zgradil skoraj novo hišo in že se je veselil, ker je vse šlo po Njegovi volji. Seveda eno mu ni bilo všeč, da Janez, kot veriga visi na Jezusu. Vsako prsto minuto je bil skupaj z Njim. Saloma pa si je rekla, da ko bodo gradbeniki enkrat odšli, bo tudi Janez prišel zopet v red.

5. Viharna noč v Bethsaidi in popravilo škode.

1 Tedaj pa pride strašna vihar na noč, kakršne Bethsaida še ni doživela; niti ena sama hiša ni ostala neprizadeta, vsepovsod je nastala škoda. Zebedej ravno to noč ni bil zunaj s čolni, ker je na Jezusovo prošnjo s svojima sinovoma moral ves dan težko poprijeti in pomagati. Saloma se je zaradi tega zelo jezila nanj. Kako vesela je bila sedaj, da je bila lahko brez strahu in skrbi.

2 Tudi na novogradnji vihar ni šel mimo brez poškodb in ko so naslednji dan postale

vidne vse poškodbe, se je pričelo tarnanje. Ugotovljene so bile ne samo velike škode na kočah, hlevih in bazenih, kjer so shranjevali ribe, temveč tudi zelo veliko ribičev je manjkalo in mnogi čolni so bili od viharja razbiti. Strašno tarnanje se je pričelo in duhovniki tudi niso znali svetovati, ja oni so ljudstvu celo očitali: da so oni to kazensko sodbo celo zaslužili, ker premalo darujejo.

3 Saloma se obrne k Jezusu: »Kaj je sedaj Tvoje mišljenje o tej kazenski sodbi, ki je prizadela Bethsaido?«

4 Jezus ji odgovori: »Mati Saloma, Jaz o tem nimam nobenega mišljenja; v tem času viharji niso nobena redkost in zato mora ribič biti prav posebno pozoren na znamenja, ki naznanjajo težke viharje. Jaz sem vedel, da bo prišla težka noč; zaradi tega sem prosil Zebedeja, da nam pomaga do večera, ker noč itak ne bo uspešna. Janezu pa sem povedal: Ta noč bo zahtevala težke žrtve, želim si, da bi bila že mimo. Ti vidiš kaj sem Jaz, kot naravni človek občutil že v naprej, tako bil lahko in morali tudi drugi občutiti in slutiti. Na žalost pa je tako: Nobeden ne privošči drugemu ulova, in vsakdo si želi biti najboljši ribič. Oni naj bi si rajši popravili svoje napol razpadle koče in pregledali njihove posode za zajetje rib, potem nebi bila škoda niti za polovico tako velika, in tudi smrtnih žrtev nebi bilo.«

5 »Tako govoriš ti Jezus, sedaj, ko je nesreča tu se ta igra lahko dobro obrne; zakaj pa nisi še druge opozoril? Kje obstaja Tvoj bog, kateremu si tako poslušen? Kar Ti tu govoriš je ceneno opravičilo, potem ko se je vse tako zgodilo.«

6 »Saloma, se hočeš z Menoj boriti, potem glej, kako boš to borbo prestala. Vsekakor moram in bom molčal, kajti Mojega Boga, katerega Jaz nosim v Sebi in kateremu tudi služim, ne dopustim nobeni slepi ženski poniževati. Sedaj pa glej, kako boš opravila sama s seboj; za tebe sem samo še tesar Jezus.«

7 Oškodovanci kmalu zvedo, da gre Zebedejova gradnja h koncu, zato pridejo in prosijo tesarje, da bi vendar prišli tudi k njim in jim pomagali. Drugi so tožili, ker se njihovi možje in sinovi niso več vrnili, kdo naj ta popravila plača, oni so vendar vse izgubili.

8 Tu pa vpraša Jezus Joela in Jakoba: »Kaj mislita vidva, ali naj pomagamo oškodovancem? Kakšen zaslužek za nas seveda ne pride v poštev.«

9 Reče Jakob: »Brat Jezus, v teh dneh je s Tvojo, v notranjosti bivajočo vsemogočnostjo bilo dovolj ustvarjenega; ali ne moreš tudi tem ubogim oškodovancem pomagati s tem?«

10 »Ne brat, zaradi njihove nevere ne. Kljub temu pa sem mišljenja, da jim naše pomoči ne smemo odreči in Božji blagoslov bo kljub temu ležal na našem delu.«

11 Reče Joel: »Kaj pa bo rekel oče Jožef, če bomo prišli domov popolnoma brez

zaslužka?«

12 Odgovori Jezus: »V stiski je bil tudi oče Jožef vedno pripravljen pomagati, Jaz menim, mi bomo pomagali ubogim ljudem.«

13 Tako se je tudi zgodilo. Kakor hitro je bila Zebedejova hiša gotova, grede ti trije k oškodovancem in zelo hitro grede dela naprej, tako da so se vsi čudili nad hitrim delom teh treh tesarjev. Ker so se sedaj našli tudi mnogi prostovoljni pomočniki, ki so z rokami pomagali delati, je trajalo samo nekaj mesecev in najnujnejše je bilo narejeno.

14 Janez je prihajal vsako prosto uro, in ko je nekoč delal Jezus sam na neki drugi hiši, je bil Janez razočaran, ker se nista srečala. Tedaj reče Jakob: »Poslušaj Janez, ali ti je Jezus tako prirastel k srcu, da moraš biti vsako prosto uro z Njim skupaj?«

15 »Ja, Jakob, v meni je neko hrepenenje po Njem, katerega ne morem potlačiti; ko pa sem skupaj z Njim, sem tudi nezadovoljen. Ne vem, kakšno stanje je to.«

16 »Poslušaj Janez, jaz sem to že zdavnaj opazil, da se Jezus s teboj več ukvarja, kot s komerkoli drugim in zato te prosim, da mi poveš, če se je Jezus nasproti tebi, kar zadeva Njegove prihodnosti razodel? Ravno sedaj, odkar smo tukaj v Bethsaidi, je Jezus veliko bolj dostopen, kot doma ali kje drugje.«

17 »Jakob, jaz ne vem, da bi Jezus samo enkrat rekel nekaj o sebi, ali o tem, kaj namerava. On vedno poudarja, da mora to prebujeno Božje življenje Njega popolnoma napolniti, da bo postal eno s tem Božjim življenjem. Ali lahko ti Jakob, poveš mogoče kaj bolj natančnega o tem? Meni je to skrivnostno, da Jezus govori vedno samo o stvareh, katere jaz ne morem niti najmanj dojeti.«

18 »Nam gre ravno tako Janez, nam sploh ni mogoče, da bi prišli z Jezusom v pogovor, kar zadeva naše zemeljsko življenje. Njegov odgovor je vedno: »Jaz se ne morem pustiti zadržati od tega, kar me ovira v Mojem prizadevanju;« in tako smo raje mirni in pustimo Jezusa tako, kot je.«

19 »Ti bi lahko imel prav, Jakob, ker ste vi vedno skupaj; jaz pa sem sam in ko boste odšli, sploh ne bo nobene možnosti več priti z Njim skupaj, pa vendar ne morem biti več brez Njega. Ko bi bil jaz dekle, bi se lahko s tem opravičil, da sem zaljubljen vanj. In to z neko gorečnostjo, katere ne morem nikomur povedati. Koliko truda sem si naložil, da bi to ljubezen iztrgal iz svojega srca, toda to ni mogoče.«

20 »Janez, ljubi Ga še naprej s to gorečnostjo in s časom se ga boš naučil bolje razumevati. Jaz bi ti o Njem lahko veliko pripovedoval, tako da bi strmel, toda tolaži se z nami vsemi, tudi mi ga ne razumemo.«

21 »Jakob, če mi ti rečeš, naj ga še naprej ljubim, potem ta moja ljubezen do Njega

vendar ne more biti bolezenska in veselim se zaradi tega, da si me naredil malo bolj prostega; toda sedaj bi vseeno rad izmenjal nekaj besed z Jezusom. Kje pa je?«

22 Janez odhiti proti omenjeni hiši in že od daleč vidi, kako je bil delavec s hišnimi prebivalci. Jezus ga opazi in mu pomaha v pozdrav. Tedaj Janez pohiti in Jezus mu zakliče: »Janez, ali mi boš še malo pomagal, da bom še danes gotov?« Janez mu pritrdi in Jezus mu reče: »Podaj mi tele deske navzgor in mi jih drži vedno pri roki, da bo šlo hitreje naprej.« Janez dela tako, kot mu je bilo naročeno in v eni uri je bila škoda popravljena.

23 Pri odhodu reče žena: »Na žalost nimam nobenega denarja s čimer bi ti lahko poplačala, postali smo čisto siromašni.«

24 Reče Jezus: »Mati Sara, tako siromašna nisi, kot si misliš. Kajti še vedno imaš Boga, ki je prebogat; popolnoma Mu zaupaj, potem tudi te zemeljske revščine ne boš tako občutila.«

25 Janez je bil presenečen nad temi besedami; kajti ravno v tej hiši je bila nesreča največja.

26 Tedaj reče ta žena med jokom: »Mladi mož, zaupanje do Boga je že bogastvo, toda kar je pretrdo, je pretrdo.«

27 Reče Jezus: »In Jaz ti povem: jutri ob tem času, ne boš imela dovolj besed, da bi se lahko zahvalila. Bog je zvest in plačuje zvestobo z zvestobo, zaupanje s plačilom.«

28 »Mladi mož, Tvoje besede mi dajejo upanje, o ko bi imel prav, kako bi se zahvaljevala.«

29 »Mati Sara, zahvali se že danes, kajti z zahvaljevanjem osvobodiš svoje srce pritiska, medtem, ko s prosjačenjem in beračenjem tvoja stiska izgleda samo še bolj trda. Verjemi Mojim besedam in zaupaj ter povej tudi tvoji hčerki naj preneha s tožbami, kajti Bog usliši molitve, toda priti morajo iz verujočega in zaupnega srca. Mati Sara, ne glej Me tako obupano, temveč veruj, zaupaj in se zahvaljuj!«

30 Janez je bil brez besed. Ko sta z Jezusom odšla, reče on: »Moj Jezus, je bilo to prav, da si tej priletni Sari vzbudil zaupanje; in če sedaj ne bo izpolnilo?«

31 »Janez, če Me ljubiš, kot si danes rekel Mojemu bratu, potem ne dvomi v Moje besede; tudi tebi želim povedati isto: *zaupaj in veruj!* Ali je lahko to ljubezen, ki v bratovsko ljubezen dvomi? Jaz mislim da ne, kajti ljubezen je nekaj svetega, nekaj kar je iz Božjega srca dano ljudem kot darilo. Če ti v Mojo ljubezen dvomiš, potem tudi nasproti Bogu prinašaš dvome.«

32 »Jezus, sedaj te zopet ne razumem; povej mi vendar to eno: Kako to, da se midva ne naučiva razumevati se?«

33 »Najljubši Janez, Jaz te popolnoma razumem, samo ti Mene ne. Jaz imam vendar

največji interes, da bi se ravno ti, Me naučil razumevati, zato te moram opozarjati, da odstraniš vse, kar naju še ločuje.«

34 »Veš Ti, Jezus, kaj bi mi bilo najljubše? Da s Teboj nebi govoril nobene besede več, se samo naslonil na Tebe, da bi občutil Tvoj utrip srca in se čisto v Tvoje misli vživel.«

35 »Jaz ti ne branim, ljubi Janez, toda v duhu lahko to ja kar naprej delaš. Da pa ti to že v naprej povem, pazi: S tem ne boš prišel do cilja, kajti Bog je dal ljudem k njihovim občutkom tudi razum in oboje mora biti v pravem pomenu uporabljeno.«

36 »Sedaj sem Te razumel, Moj Jezus in jaz bom to upošteval, toda sedaj moram domov.«

37 »Pojdi domov Janez, tvoja mati vprašuje po tebi, od jutri naprej smo pri Jonatanu.«

38 Ko pride Janez domov, pade toča očitkov zaradi njegovih obiskov pri Jezusu, s čimer on dolžnosti v hiši popolnoma zanemarja. Toda tokrat Janez zavrne očitke, ker mu je oče dal dovoljenje. »Sploh pa sem dovolj star,« reče svoji materi, »da sam poznam svoje dolžnosti.«

39 Čisto vznemirjena reče Saloma: »Tu se zopet vidi vpliv tvojega Jezusa, vedi: to bo sedaj prenehalo!«

40 Odvrne Janez: »Nikakor ne, mati; Jezus zastavlja vse na to, da bi me vzgojil v prostega in zavestnega človeka in On govori samo dobro o naši hiši. Jezus je moj prijatelj in brat in to ne gre, da bi me ti z neko prepovedjo hotela ločiti od Njega. Pojdi enkrat tja k Sari in poslušaj, kaj ji je Jezus rekel v slovo: Ona naj veruje in zaupa in se že v naprej zahvali, kar bosta ona in njena hčerka dobrega doživeli.«

41 »Tu pa se zopet vidi ta sanjač in fantast: ljudje že imajo prav, ko govorijo: On je nevarnost za narod.«

42 »Mati!« zakriči Janez v divji bolečini, »ali si že pozabila dobroto, ki smo jo doživeli pri naši gradnji? Kako naj jaz ohranim otroško ljubezen in pozornost pred teboj, če si ti nepravična in sicer zavestno nepravična proti mojemu prijatelju?«

43 »Tako, pojdi vendar čisto s tvojim Jezusom, če ti jaz, tvoja mati ne zadoščam več!«

44 V tem trenutku vstopi Zebedej, ki je vse slišal in reče: »Saloma, ali nebi bilo bolje, ko bi molčala? V tem slučaju moram dati Janezu prav. V teh dneh sem jaz Jezusa spoznal, kot moža, ki ve kaj hoče. Jaz lahko to pozdravim, da se Janez bolj priključuje Njemu, kot na njegove vrstniške tovariše. Jezus je vsaj pet let starejši.«

45 Naslednji dan so se razni ribiči vrnili zopet nazaj, med njimi tudi Sarin mož in zet. Janez zaradi tega reče svoji materi: »Mati, Jezus s Svojo napovedjo le imel prav in

naslednji Sabat bom preživel skupaj z Njim.«

46 Ko pa je nastopil Sabat in je Janez prišel k Jonatanu, je Jezus že zgodaj zjutraj odšel.

47 Reče Jakob: »Janez, Jezus nikoli ne razodene kaj dela na Sabat in mi smo od Njega tako navajeni. Mi gremo v Sinagogo s celo Jonatanovo hišo.«

48 Za Janeza je bilo to razočaranje, on se nato priključi Jakobu in preživi z njim Sabat v Sinagogi, nad čemer se je mati Saloma zelo veselila.

6. Janez praznuje sabat z Jezusom na gori.

1 V tem trenutku Janez ni imel nobene prilike, da bi lahko prišel skupaj z Jezusom, zato je izkoristil pedsabat, da je odhitel k Jezusu.

2 »Zakaj prihajaš k Meni,« reče Jezus, »saj vendar veš, da tvoja mati tega ne mara.«

3 »Jezus, jaz moram govoriti s Teboj, vse moje bitje vleče k Tebi; zato dovoli, da bom pri tebi in da bom Sabat preživel s Teboj.«

4 »Janez, Jaz te ne pošiljam stran, toda Jaz vem, da boš razočaran, drugače pa lahko vedno ostaneš pri Meni.«

5 Že v zgodnjih jutranjih urah zapustita oba hišo in gresta daleč proti gorovju. Najprej so bili pogovori živahni, potem pa reče Jezus: »Janez, midva hočeva molčati, da se bova lahko preizkusila in raziskala. Drugače bo namen zgrešen, katerega Jaz povezujem to s tem Sabatnim praznovanjem. Jaz sem te opozoril, da boš doživel razočaranje in to ne gre, da bi Jaz zaradi podpiranja tvoje slabosti zamudil Svoj namen.«

6 Janez je nato umolknil in sklenil, da se bo čisto v Jezusovo življenje vživel. Po dolgem molčanju je postalo tudi v njem bolj živo. Vendar ni imel nobenega pojma, kaj naj bi to življenje v njem pomenilo in razmišlja o vsem mogočem.

7 Med tem sta oba prispela do cilja. Janez ni vedel, kje se pravzaprav nahajata, kajti s tem razmišljanjem je bil bolj malo pozoren na pot. Prispela sta na precej visoki hrib. Ponujal se je precej lep razgled in tu reče Jezus: »Janez, tukaj bova ostala, dokler se sonce ne bo nagnilo; bodi pozoren na vse v in izven tebe!«

8 Jezus se usede na neko jaso in ostane miren, Janez pa opazuje Jezusa. Zanimivo, si misli, meni je rekel, jaz naj vse v meni in okrog mene opazujem, nasprotno temu pa On zapre oči in si ničesar ne beleži o vsem; to je čudno.

9 Po nekoliko daljšem času se prične Janez dolgočasiti in neka svinčena utrujenost ga prevzame. On se tudi ne poskuša boriti proti temu, temveč zaspi. Spati je moral precej dolgo, kajti sonce je stalo že visoko na nebu, ko se je prebudil.

10 Moral se je najprej spomniti, kje je pravzaprav bil, kajti imel je zelo žive sanje,

katerih pomena ni razumel. Pričel je iskati Jezusa, toda ni ga našel, šele, ko je naredil par korakov proti desni in šel tudi proti levi, ga je zagledal sedeti, toda zopet v spečem položaju.

11 Ali naj ga prebudim, premišljuje. - Nenavadno praznovanje Sabata: Dolge ure hoje, da potem na hribu zaspiva, ali se to ujema? O tem ga moram vendar vprašati.

12 Tu pa zopet nastopi sanjska prikazen. Zanimivo, da lahko tudi z odprtimi očmi sanjamo, mora misliti, ne, nekaj takega še nisem doživel; če bo šlo tako naprej, mi bo postaj Sabat resnično uganka. On se ponovno usede dol in se nasloni na eno drevo in ponovno doživi tiste sanje.

13 Kot slučajno odpre oči. Sanje delujejo tokrat mnogo bolj naravno, on lahko pri tem misli. Toda vsakokrat, kadar pridejo lastne misli iz njega, se pričnejo sanje ali slika od začetka. Sedaj ga je ves spanec zapustil.

14 Z zaprtimi očmi vidi veliko verando, ki stoji na stebrih, v ozadju pa veliki vrt s potokom na katerem se podijo vsemogoče živali. Levo od tega stoji hišica in pred njo neki človek. Sklepajoč po belih laseh mora biti mož precej star. Na roki mu visi košara in gre v vrt. On reže cvetice, toda samo določeno vrsto, kajti ne vzame vsake rože. Sedaj Janez doživi, kako mož govori s svojimi rožami, ne more pa o tem razumeti nobene besede. Zdaj je košarica polna in mož gre k potoku in pomaha enemu labodu navzdol. Ljubko priplava žival, mož dvigne košarico živali v kljun in potem ona odplava dalje. Z napetimi pogledi sledi Janez živali.

15 Na obali proti verandi, prihaja majhen, mogoče dvanajst leten deček in sprejme košaro. Sedaj vidi, kako deček v verandi, v kateri čisto v ozadju stoji majhen oltar, vzame posodo in položi vanjo rože in to potem zopet postavi na oltar. Deček stopi par korakov nazaj, kot bi hotel videti, če ima posoda pravi prostor, nato se prikloni in izgine. Z očmi išče Janez dečka; njega ni, enostavno je izginil v verandi.

16 Tedaj pa se njegov pogled zopet vrne k oltarju; tu je iz rož nastal ogromen kelih v katerem se je lesketalo zlato rumeno vino. To lesketanje je nastalo zaradi sončnega žarka. Sedaj pa vino spremeni barvo in postane rdeče, krvavo rdeče in sicer skozi luč, ki je vzhajajoče sonce. Napolnjen kelih sedaj izžareva rdečo luč. Izžarevanje je vedno močnejše in vsa okolica je obdana z močno rdečo barvo. In vedno daljša in svetlejša postaja ta luč, ko iz sijočega keliha stopi nova, bela luč, najprej kot majhna zvezdica, potem pa postaja vedno večja. Naenkrat postane zvezda nadnaravno velika in neki človek v sijočem oblačilu izstopi iz te sijoče zvezde in vzame ta še krvavo rdeči kelih, popije vsebino in postane v trenutku luč. Janez si želi iti temu sijočemu človeku nasproti, toda on spregovori:

17 »Jaz sem luč sveta, rasti in dozorevaj, da boš tudi ti postal svetilec in svetloba te

luči, ki ne meče nobene sence!«

18 Pri teh besedah izgine prikazen in Janez razmišlja: ali obstaja luč, ki ne meče nobene sence? To je meni uganka, luč bi morala iz vseh strani prodirati v mene.

19 On pogleda na Jezusa, ki ga sedaj pogleda z odprtimi očmi in mu prikima; tu gre Janez proti Njemu in reče: »Jezus, ali obstaja luč, ki ne meče nobene sence?«

20 »Sigurno je Janez, da je Bog luč in da luč iz Boga ne more metati nobene sence, moraš vedeti, ker ta luč vse predira. Ta luč pa je vidna lahko samo tistim, ki so to luč iz Boga sprejeli in je ista z modrostjo iz pramodrosti. Praluč ali pramodrost povezana s pramočjo so elementi (prvine) iz katerih je vse, kar je ustvarjeno in obdržano. V materialnem je to zvezano, v dušnem se to občuti in v duhovnem je prosti delujoče.«

21 »Moj Jezus, to razume kdor zmore, jaz ne; pravkar sem imel prikazen, ta mi je ravno tako skrivnostna, kot Tvoja razlaga.«

22 »Janez, ne raziskuj pred časom po stvareh za katere je potrebna zrelost. Še veliko prikazni boš doživel, toda ključ za razumevanje le teh boš našel v sebi samem. Pred vsemi stvarmi moraš razumeti, da se mora v tvojem notranjem svetu še veliko razjasniti in zato se v duhu nasloni Name, da boš od Mojega duha prežet. Išči, da Me boš razumel in se vživi v Moje življenje in Moje hotenje, da boš dozoreval v milosti Boga ter postal prost od še tako številnih napačnih pojmov.«

23 »Jezus, to jaz še ne morem dojeti, toda jaz ti verjamem. Jaz te ljubim, kot brata in te potrebujem bolj, kot si lahko misliš.«

24 »Janez, Jaz vem za vse in zato ti zagotavljam: Tudi Jaz te prav tako ljubim in postavljam na tvojo ljubezen največje zaupanje. Samo še nekaj te prosim: ne obešaj se tako zelo na Mojo osebo, temveč dojemij duha, za katerega se Jaz borim: tega Duha Luči in Življenja in Boga!«

25 »Vidiš Jezus, sedaj te že več ne razumem; Ali nisi Ti, kot oseba in Tvoj, Tebe oživljajoči duh, eno in isto?«

26 »Ne, še ne, prav zato se borim, da se bo v Meni vse združilo in bo Duh vsega življenja iz Boga v Meni postal za voditelja in izvrševalca.«

27 Ko se je Janez ponoči utrujen in lačen vrnil domov, njegova mati ni mogla molčati in mu je delala očitke.

28 Janez pa reče: »Mati, to kar sem jaz doživel je postalo veliko; na žalost pa jaz še nimam razumevanja, da bi znal to vrednotiti; na vsak način pa mi tega ne more razodeti noben duhovnik, kar mi je danes podaril Bog. Danes čutim potrebo po počitku, toda jutri vam bom vse opisal.«

29 Sedaj tudi Janeza ne razumejo več.

7. Grkova pomoč oškodovancem viharja.

1 Nekega dne pride Jonatan k Zebedeju in reče: »Brat v Gospodu, veliko prošnjo imam in sicer zadeva to tesarje. Kot veste so pripravljene, da oškodovancem popravijo škodo, toda manjkajo jim sredstva in les. Kaj bi se dalo narediti?«

2 »Ja brat, mi jim moramo pomagati. Ali ne more dati Jezus kakšnega nasveta? Ta mladi mož mi je všeč. Kakšna jasnost je v Njegovih odredbah, ki jih daje svojim starejšima bratoma in kako se vse ujema. Ravno Jezusu se moramo zahvaliti, da jaz na ta usodni večer nisem odšel na ribolov in sem bil obvarovan pred večjo škodo.«

3 »Če je temu tako, bom govoril z Jezusom; mi boš pri tem pomagal?«

4 »No dobro, tu je odvečna vsa nadaljnja obravnava, pojdiva zaenkrat k Nazarencem.«

5 Zebedej vzame svoj čoln, prav tako Janez in odveslata ven in ker sta ujela le malo, odveslata proti Jonatanovi koči, kjer so oni trije pošteno delali. Janez je bil presrečen, ker je njegov oče hotel iti k Jonatanu.

6 To se je dobro ujelo: Jonatan in Zebedej prideta ravno ob času, ko so ti trije prenehali z delom. Zebedej opazuje izvršeno delo z večjim pogledom in odkrito pokaže svoje občudovanje. Tu pa reče Jezus:

7 »Zebedej, saj vendar nisi prišel, da bi nas hvalil; kaj ti leži na srcu?«

8 Reče Zebedej: »Moj ljubi Jezus, stiska drugih je naša skrb in midva bi vas rada vprašala za nasvet, kako bi vi lahko pomagali.«

9 Reče Joel: »Bratje, mi si želimo domov, kajti nas bodo pričakovali; toda Jezus meni, da moramo pomagati, toda kako?«

10 »Ja, to je ravno naša prošnja.«

11 Reče Jezus: »Bratje, jaz vem za eno pot; če pa bo naša vaša privolitev je vprašljivo. Brez vaše privolitve pa se ne bo dalo nič narediti, gre namreč za potrebni les. Ti gozdovi pripadajo nekemu poganu Grku. Ta bi vam les za nizko ceno odstopil, če bi mu vi hoteli narediti eno proti uslugo.«

12 »Zakaj ne,« reče Zebedej, »zakaj gre?«

13 »Za nič drugega kot, da bi mu vi posekali les za en ovčji in en svinjski hlev in ga z vašimi čolni pripeljali do nakladišča.«

14 »To pa ne bo šlo dobro,« meni Jonatan, »za svinjski hlev pa duhovnik ne bo dal dovoljenja.«

15 Reče Jezus: »Bratje, če se vi ščitite na vašem duhovniku, potem pa naj tudi duhovnik nosi skrb, da bo ta stiska odstranjena. Toda jaz vem, da si zavoljo stiske drugih vaši duhovniki ne krivijo prstov. Jaz menim: Odločajte sami in ne vprašujte

vaših duhovnikov in Jaz vam zagotavljam, da boste gradbeni les dobili zastonj in še plačilo, ki ga bomo zahtevali.«

16 Zebedej reče: »Jonatan, to pa lahko sprejmemo nase, drugi pa nimajo kaj vpraševati, zakaj je namenjen posekani les in kam naj bi bil odpeljan; jaz sprejemem vse to na sebe, ker sem jaz tem bratom, predvsem pa Jezusu, dolžan veliko zahvalo.«

17 Vpraša Jezus: »Kaj pa bo k temu rekla tvoja žena?«

18 »To ne bo tako preprosto, toda stiska to zapoveduje in se mora ukrepati.«

19 »Dobro moj brat, toda če bo tvoja žena izvedela, da jaz gradim svinjski hlev, kaj bo rekla potem?«

20 »O Jezus, Ti mojega starega prijatelja Jožefa sin, to bo povzročilo pa strašno razburjenje. Kljub temu pa bomo sledili Tvojemu nasvetu, Janez pa naj se jutri odpelje h Grku in ga naroči k meni ali pa k vam.«

21 »Dobro, vi bratje, Jaz tega nisem pričakoval drugače; na Moje brate se lahko zanesem, kajti mi nismo v Nazaretu in duhovnikov se ne bojim.«

22 Janez je bil izven sebe. Kako je lahko Jezus tako lahkomišeln in dela nad glavami duhovnikov; toda Zebedej zapove, da naroči Grka.

23 Grk, kot mračni pogan, toda poznan tudi kot dobrodelnik ubogih, se je resnično razveselil, ko je prišel Janez s sporočilom naj čim prej obišče njegovega očeta ali Jonatana, ker se govori o gradbenem lesu.

24 Janez je bil dobro postrežen in še o marsičem vprašan, potem pa se je vrnil domov.

25 Že naslednji dan pride Grk k Zebedeju. Bila sta stara znanca. Zebedej reče:

»Prijatelj, pridi z Menoj k Jonatanu, tam so ti trije tesarji, tam se bo vse hitro uredilo.«

26 Tako se je tudi zgodilo, kajti Jezus je ugodil vsem Grkovim željam, ja šel je celo dalje: tudi njegove ribje zabojnike mu je obljubil zgraditi. Tedaj obljubi Grk: »Moj mladi prijatelj, če boste vse tako po moji želji izpolnili, potem ne bom plačal samo delo pri meni, temveč vse, kar je potrebno popraviti na ribiških kočah. Lesa bom pustil dovolj posekati, vas pa vzamem za ves čas na hrano in stanovanje.«

27 Reče Jezus: »Ljubi prijatelj, moja brata naj popravita škodo pri ribičih, Jaz pa bom tebi naredil vse po tvoji želji. Jaz potrebujem samo nekatere tvoje ljudi, ki mi bodo pri roki.«

28 Reče Jonatan. »Jezus, ali tudi veš, kaj hočeš? Dela hočeš narediti sam, samo s pomočjo nekaterih ljudi? Meni je to celo prav in ljubo, že zavoljo templarjev.«

29 »Jonatan, noben templar ne bo nič zvedel, če boste vi znali molčati in zaradi oškodovancev vi lahko doprinesete to žrtev. Ne skrbite pa za Mene, kajti Jaz vem kaj

hočem.«

30 Tako gre sedaj Jezus z Grkom, ker naj bi že naslednji dan pričeli sekati les in oba ribiča obljubita, da bosta skupno s tistimi, katerim naj bi se pomagalo, les pripeljala do nakladišča.

31 En cel mesec ostane Jezus pri Grku. Medtem pa sta Joel in Jakob popravila škodo, postavila nove ribje zabojnike in na predsabat je bilo tako daleč vse gotovo.

32 Grk je sam pripeljal Jezusa k Jonatanu in njegovima bratoma ter zahteval od Njega račun.

33 Joel je bil zmeden, ni si upal zahtevati niti nekaj grošev. Tedaj pa reče Grk: »Jaz vidim, ti nimaš poguma, da bi mi naredil račun, toda od same ljubezni človek tudi ne more živeti. Jezus mi je na nek način pomagal in mi razen tega razodel stvari, ki se sploh ne morejo tehtati z zlatom in srebrom. Zato vam dajem 100 grošev za na pot, tole mošnjo pa predajte vašemu staremu očetu Jožefu za njegovo lastno porabo. Vsebina je en fund zlata in tri funde srebra. Če pa imate še kakršnekoli želje, mi jih povejte, da jih bom lahko izpolnil.«

34 Joel osupel zaradi visokega zneska, odkloni. Toda Grk reče: »Prijatelji, ne recite nobene besede in molčite pred vsakomur. Z Jezusovo pomočjo sem jaz postal drug človek. Seveda en Jud na zunaj ne bom postal. Notranje pa sem že dolgo; toda zakaj naj dajem duhovnikom darove, ko sem vendar obdan z največjo revščino. Vsi ribiči me ljubijo in spoštujejo, samo duhovniki ne in preprosta zahvala ene uboge ribičeve žene je za mene nebeško darilo in to mi zadostuje.«

35 Reče Jakob: »Prijatelj, ker je to tvoja želja, bomo molčali, toda rad bi te vprašal. Je potekalo vse po tvojih željah? Stari ribiči so bili tako veseli, da jim ni bilo nobeno delo pretežko, te velike količine lesa odpravljati in vse je šlo brez vsake nesreče.«

36 »Jakob, jaz sem popolnoma srečen, ne samo moje želje, ki sem jih izrazil, temveč tudi tiste, ki sem jih na skrivaj nosil v sebi, so se mi izpolnile. Kaj bi dal zato, če bi Jezus za vedno prišel k meni!«

37 Jezus se je medtem pogovarjal še o nekaterih stvareh s Simonom Judo in njegovo materjo, ko so prišli še Zebedej in njegova dva sinova Jakob in Janez. Janez je bil presrečen, da lahko zopet govori s svojim Jezusom. On je imel vsemogoča vprašanja. Toda Jezus ga objame in reče: »Janez, ne vprašuj, kajti ti boš v sebi našel vse odgovorjeno; vadi se še nadalje v sebe v svoji notranjosti ogledovati in v kratkem času se me boš naučil bolje razumevati. Toda eno ti lahko rečem: Molči tudi ti o svojih notranjih doživetjih in vedi, da Gospod in večni Bog vsakemu človeku ponuja roko v pomoč. Če si želiš jutri biti zopet skupaj z Menoj, potem pridi zgodaj zjutraj na Grkovo nakladišče.«

38 »K temu poganu hočeš iti? O Jezus, tja te ne morem spremljati, kajti, če mati vpraša kam grem, se ne morem zlagati.«

39 »Saj ti tudi ni treba lagati. Ti prideš k Meni, vse ostalo pa prepusti Meni!«

40 Že zgodaj zjutraj je bil Janez na prostoru za nakladanje. Jezus ga je že čakal in po pozdravu mu reče:

41 »Janez, ne jezi se nad Menoj, midva ostaneva danes pri Grku. Danes bo še težka nevihta in tudi viharno bo; tako dolgo bova ostala pri njem v hiši, nato pa bova odšla na en hrib in bova tam v miru preživela najin Sabat.«

42 V Grkovi hiši poteka vse mirno; njegovo osebje praznuje Sabatni mir. Grk pripoveduje, kako je on v svojem življenju doživel Boga.

43 Janez prisluhne, svojevrstno ga prizadene pripoved tega moža, ki je veliko prepotoval. Tu mu je naenkrat stal nasproti izkušen človek, ki bi se lahko pomeril z vsakim duhovnikom. Tudi ko je pričela nevihta in vznemirila vsa srca, ostane Grk popolnoma miren. Ko pa vpraša Jezusa, če bodo tudi pri tem viharju nastale škode, mu Jezus odgovori: »Danes se ti ni treba truditi, nobenemu se ne bo nič zgodilo; ostani še naprej miren!«

44 Nato Janez pogleda oba in si misli: Grk je z Jezusom v popolnem soglasju, medtem, ko si jaz delam vse mogoče pomisleke.

45 Sonce je ponovno posijalo in kmalu je postalo sijoče jasno vreme; tu pa reče Jezus: »Sedaj bova odšla na hrib in ostala tam dokler se sonce ne bo nagnilo.« 46

Tedaj pa pusti Grk oba sama in Janez vpraša: »Ali si Grku odpovedal, da bi šel zraven?«

47 »Ne Janez, on ve, da hočem Jaz biti sam čez Sabat in zato Mi prinaša to žrtev; midva pa bova vseeno danes izmenjala še nekaj besed z njim.«

48 To popoldne Janez ne doživi nič, vendar Jezus ga posveti v Svojo oddajo, katero pa Janez seveda ne more prav dojeti.

49 Grk pa ni zdržal, da bi ostal v svoji hiši, on išče in tudi najde oba. Ko ga Jezus opazi mu pomaha in brez, da bi spregovoril eno besedo, sede Grk k njima. Jezus poda sedaj čudovito podobo o Očetu, katerega On občuti v Sebi in kmalu sta bila oba tako prevzeta, da sta pozabila na čas in uro. Jezus pa končno opomni za odhod; na prostoru za nakladanje se Jezus poslovil od Grka in ga še enkrat prosi naj o vsem molči, v duhu bo vse doživel z Njim.

50 Dolgo se oba gledata, nato vstopita v čoln in še dolgo Grk maha za njima.

51 Ugoden veter žene čoln in v kratkem času sta pri Jonatanu.

52 Janez se prisrčno poslovil od Jezusa, Ga večkrat poljubi in se nato odpelje z ugodnim vetrom proti hiši staršev.

53 Tokrat Saloma nič ne reče svojemu sinu, toda Jakob vpraša: »Kje pa si bil danes?«

54 »Pri Jezusu, Jakob, danes sem veliko zvedel od Njega, toda jaz moram molčati, zato te prosim: Ne vrtaj vame; sedaj sem o Jezusu dobil drugo sliko.«

55 Sedaj je prišla dolgo čakalna doba, preden se je Janez zopet srečal z Jezusom. V pravem času se je vadil v poduhovljenju, pozneje pa je doživeto zbledelo in nad njim nastopi stopnjujoči se nemir. O Jezusu je zvedel toliko kot nič, samo včasih, kot se to spodobi, se je pogovarjal s starim Grkom.

56 To je bila vsakokrat osvežitev za njegovo z notranjim nemirom napolnjeno bitje. Nekoč ga je Grk povabil, naj pride k njemu na njegovo posestvo in Zebedej je dovolil ta obisk.

57 Tam se odpeljeta ven na pristavo in Janez je takoj videl ovčji in svinjski hlev, ki mu je Jezus zgradil. »Ja,« reče Grk, »to je izdelek mladega Jezusa. Ali si lahko predstavljaš, da Ga je On s štirimi ljudmi v treh tednih zgradil? Jaz ne, kajti On me je prosil naj ne bom prisoten dokler ne bo gotov.«

58 »To je zgradil Jezus? To bi lahko imenoval skoraj čudež, za tisti kratki čas.«

59 »Ja, še več: Tudi tele bivalne hiše so Njegov delo, se pravi, stare so stale tukaj in one so postale nove. Enkrat bova šla noter.«

60 Tedaj Janez ostrmi in reče: »Sedaj Ga razumem vedno bolje, toda jez sem kljub temu poln največjega nemira.«

61 »Kako to, mladi prijatelj, pred teboj leži še dolgo življenje; jaz pa sem postal star in prav utrujen. Ali nebi hotel ti ostati tu pri meni? Moji sinovi posedujejo mojo potovalno kri in so postali dobri trgovci.«

62 »Jaz moram zavriniti,« odvrne Janez, »kajti jaz sem in bom ostal ribič in pomagam svojemu očetu po najboljši volji in znanju.«

63 »Škoda, moj sin, tudi Jezus je to mojo željo odklonil; sedaj pa moram pač ostati samotar, ker me na žalost skoraj nihče ne pozna in tudi ne razume.«

8. Spoznajte Jezusa z vsem srcem v svoji notranjosti. Razgovori med Jezusom in Janezom.

1 Zebedej se je odpeljal s svojima sinovoma proti Tiberiju po naročilo starega Grka. Ta vožnja je prinesla Zebedeju malo večji zaslužek in prijateljstvo s starim Grkom je postajalo vedno bolj prisrčno. Janez prosi svojega očeta za dopust v Nazaret, toda Zebedej ni hotel ostati tako dolgo, ker ga je gnalo nazaj domov. Janez je bil razočaran, toda zvečer, ko so sedeli v gostišču pri večerji, pride Jožef s svojimi sinovi, da bi tam dobili prenočišče. Janez je bil presenečen. »Končno, končno moj

ljubi Jezus, te lahko zopet enkrat vidim in gledam v Tvoje zveste oči. Kako sem te pogrešal.«

2 »Janez, ali si pozabil, da se midva ne moreva več ločiti? Ali ne živi v tebi sigurnost, da Me ne more nihče izgubiti, kdor Me iskreno ljubi in sprejme v sebe Mojega duha in Moje bitje (bistvo)? Moj Janez, tvoja ljubezen v čaščenju pa je sanjaška ljubezen in hoče samo izpolnitev njenega hrepenenja. Jaz pa potrebujem brate, ki dojemajo in razumejo Mojo duhovno bolečino, kajti kar hočem Jaz, naj bi hoteli tudi tisti, ki bi radi postali eno z Menoj. Zakaj Janez, si življenju zopet pustil, da je postalo površno, da v povezavi z Menoj pričinja oživljati. To Mi je pripravilo nadvse veliko bolečino. Vse tvoje hrepenenje, da bi bil skupaj z Menoj, ne bi bilo potrebno, kajti veliko si smel z Menoj doživeti in Moja dela, ki si jih lahko videl pri starem Grku so ti morala povedati, da v Meni živi več, kot v drugih ljudeh. Zato Moj Janez, zapomni si dobro, kaj ti bom rekel; kajti v Mojem duhu ti bodo prišla razodetja, ki te bodo vodila v življenje ljubezni in modrosti.«

3 »Jezus, moj Jezus, ko bi Te lahko samo tako prav razumel, saj voljo imam in najin odnos je vendar nad vse prisrčen.«

4 »Ja, Janez, toda ne težim po prisrčnem odnosu, temveč po notranjem.«

5 »Jezus, kako naj to spet razumem, ali to moje hrepenenje po Tebi potem ni notranje?«

6 »Še ne, Moj Janez. Hrepenenje je zahteva po izpolnitvi in je dokaz, da me ti notranje še nisi spoznal in si še daleč od Mojega duha. V hrepenenju po Meni si nekdo, ki zahteva; v Mojem duhu pa nekdo, ki daje. V hrepenenju oznanjaš slabost, medtem ko se tisti, ki Mojega duha sprejmejo, že računajo k močnim.«

7 »Jezus, Ti čudovito bitje iz mesa in krvi, jaz slutim Veličino v Tebi in verujem, da Te tudi nekaj lahko razumem, toda Tvoja človečnost me vedno znova naredi neumnega.«

8 »Janez, saj si vendar dovolj slišal od starešin in duhovnikov, kaj so Mojzes in preroki napovedovali. Je tam govor o enem človeku, ki se bo pustil voditi po njegovi človečnosti, ali o človeku, ki je poln Božjega Duha?«

9 »Ti imaš prav Jezus, tisti prihajajoči človek naj bi bil napolnjen z vsem Božjim, ker naj bi On prinesel zmago nad zemljo in sodbo.«

10 »Čisto pravilno Janez, sedaj pa se prestavi v Prihajajočega in s hrepenenjem pričakovanega; tvoje notranje spoznanje in tvoj notranji duh bosta Prihajajočemu odprla srce in vrata in v tebi bo hrepenenje za življenje in življenje za ljubezen in ljubezen te združuje s tem tako vroče zaželenim. In vse to so notranje predhodnice za katere si se sam oškodoval zaradi tvoje lastne mlačnosti in tvoje tebi še tako zelo

držane slabosti. Poskušaj to ponovno in se ne daj prestrašiti, če boš v sebi doživel strah, ki ti ne bo všeč.«

11 »Če ti tako hočeš, moj Jezus, bom to zopet delal in tudi uvidim, da si Ti notranje zelo velik. Toda, kako to, da mene vse to ne zadovolji in jaz najdem samo v povezavi s Teboj popolno izpolnitev? Saj vendar ne mine niti en dan, da nebi mislil Nate in noben večer, ko se ne bi obdajal z načrti, kako bi Te srečal in bil lahko skupaj s Teboj.«

12 »Glej Janez, ravno to je velika ovinek; zgrabi Me z vsem srcem in vso dušo in se ne spotikaj ob nič človeškega pri Meni in tvojem ljubem bližnjem in boš na tej poti, na kateri te Jaz učim. Jaz te lahko napolnim z veliko močjo in modrostjo; toda kaj bi ti koristilo?

13 Vse bi bilo Moje delo in Mojemu srcu bi postajal vedno bolj tuj. Božje milostne dobrine bi ti bile za sodbo in tvojim bratom za sodnika. O ne, Moj Janez, ti si posvečen ljubezni, v ljubezen moraš vstati iz sebe; življenje moraš razodevati skozi ljubezen, kar je dano samo tistim, ki so Me spoznali in Mojega duha sprejeli.«

14 »Jezus, Jezus, tako mi nisi še nikoli govoril; jaz uvidim: Z mojim hrepenenjem po Tebi si ne pridem bliže, ker pa te nočem nikoli več pustiti, bom sledil Tvojim besedam in delal, kot si mi Ti na gori pokazal.«

15 »Delaj tako, Moj Janez in zdaj dopusti, da si poiščeva ležišče.«

16 »Jezus, jaz še ne bom mogel zaspati, kajti Tvoje besede bodo v meni kot njivski plug vse razrile, dopusti da bova še eno uro skupaj.«

17 »Dobro Moj Janez, toda ne dopusti, da še kakšno besedo spregovoriva. Naj nama govori življenje, ki klije iz najine ljubezni in oba bova oba pri tem več pridobila.«

18 Janez se nasloni na Jezusa in ne reče nobene besede. V njem pa se oblikuje življenje in podobe se hitro premikajo pred njegovimi duhovnimi očmi; velike pokrajine z ljudmi in živalmi mu oznanjajo novo življenje. Kolikor dlje on svoje misli izključuje, toliko bolj se razodeva v njem, njemu še eno nepoznano življenje in tako zgrabi Jezusove roke in jih pritisne na svoje srce. V tem trenutku so vse podobe izginile.

19 Reče Jezus: »Janez, sedaj pa se hočeva posloviti; kar sva midva danes ponoči pričela, hočeva podnevi dopolniti. Zelo zgodaj zjutraj gremo mi na naše delo, tvoj oče pa mora odveslati domov. Ostani sebi in tudi Meni zvest in naredi, da bo Moje življenje tvoje!«

20 Brez vmesnih dogodkov pride Zebedej s svojima sinovoma zopet nazaj domov.

9. Janezova sprememba

1 Janez je postal od tedaj naprej drugačen. Če je bil pred tem človek, ki se je rad

umaknil ljudem s poti, je bil sedaj po mnenju njegove matere, veliko bolj živahen. On je čisto sam hodila na Sabat in ob praznikih na izlete in ni nikomur pripovedoval kje je bil. Najraje je odhajal k staremu Grku, tam je lahko resnično dal svojemu srcu malo več zraka.

2 Bil je predsabatni dan in vleklo ga je k staremu Grku z neko silo, kakršne do takrat ni poznal. Zato je rekel svojemu očetu: »Oče, dovoli mi, da se odpeljem k našemu prijatelju, staremu Grku; tako mi je, kot bi me potreboval in me neprestano klical.«

3 »Janez, danes je predsabat in če jutri spet ne boš šel v sinagogo, boš imel neprijetnosti.«

4 »Oče, to mi je vseeno, kaj hočem tam? Nobenega zadovoljstva ne najdem več v sinagogi in vsi govori duhovnikov so za mene prazna žlobudranja.«

5 »Janez, prepovedujem ti takšne besede! Da jih ne bom več slišal, kajti ne boš samo sebi, temveč tudi nam naredil veliko škodo!«

6 »Ja, oče, potrudil so bom, da tega ne bom več glasno izgovoril, toda prosim te: daj mi dovoljenje, da se lahko takoj sedaj odpeljem z jadrnico!«

7 »No dobro, stori po svoji ljubezni in če bo veter neugoden, se vrni zopet domov.«

10. Grkova bolezen in smrt

1 Veter je bil ugoden, bilo je kot bi nevidne sile stale Janezu ob strani, kajti tudi na nakladišču so bili Grkovi hlapci, ki so prevzeli njegov čoln in mu rekli: »Gospod te že čaka cel dan.«

2 S hitrimi koraki odhiti nato Janez v Grkovo stanovanje in takoj je bil odpeljan v njegovo sobo. Grk je ležal na zofi, ki je bila obrnjena proti soncu.

3 »Vedel sem, da boš prišel in tako bodi tisočkrat dobrodošel; na žalost sem močno zbolel in tudi čutim, da prihaja zadnja ura mojega življenja. Janez, nikogar nimam, razen tebe, katerega bi lahko uporabil za prenašalca moje poslednje volje mojim sinovom in zato te prosim: ostani tako dolgo pri meni, dokler ne bom odšel in vstopil v življenje svetega Boga!«

4 Stari Grk se počuti slaboten in govor mu dela težave. Po kratkem času prinese izpod ležišča zavoj in ga preda osuplemu Janezu rekoč: »Janez, tole oddaj mojemu sinu Hermesu, nobenemu drugemu, on bo svojim bratom in sestram vse razodel, kar je zapisano na tem pergamentu. Sedaj mi je boljše, ker vem, da boš ti, moj sin, izpolnil mojo željo, četudi bi trajalo leta.

5 Potem, ko mene ne bo več, predaj tole pismo tvojemu očetu: v njem je prošnja, da bi opravljaj moje posestvo in naj moji hlapci tebi in tvojemu očetu služijo tako, kot služijo meni.«

6 Janez ne more govoriti, grlo mu je bilo kot zvezano; končno reče: »Moj oče, zahvaljujem se ti za tvoje zaupanje, toda kako prideva midva do tega, da bi tvoje volilo izpolnila?«

7 »Jezus hoče tako, moj sin - Jezus, ki mi je postal vse in čigar besede jaz lahko slišim v sebi.«

8 »Ljubi oče, ne govori preveč; Vidim, da ti to povzroča bolečino.«

9 »Moj sin, bodi brez skrbi, jaz grem rad k mojim očetom, toda sedaj bi rad malo počival, postal sem zelo utrujen.«

10 Janez odide iz sobe in skrije zavitek, ki ga je sprejel; nato pa reče eni dekli, ki je delala v kuhinji: »Če bo gospod poklical, jaz ostanem v bližini.«

11 »Je z gospodom tako slabo?« vpraša dekla. »Ali naj pokličemo duhovnika?«

12 »Ne, tega gospod ne potrebuje, vsekakor nisem dobil nobenega navodila.«

13 Kakšne 3/4 ure bolnik spi, potem pa pokliče dekla čakajočega Janeza.

14 Še eno mirno noč preživi bolnik. Janez se ne gane od njegovega ležišča. Ni mu bilo tako, kot če bi bedel pri umirajočem, temveč kot bi se nahajal v nekem templju. Zelo zgodaj se je Janez prebudil iz lahke dremavice zaradi bolnikovega govorjenja. Zdelo se je, kot da se z nekom pogovarja, kajti večinoma so bila to vprašanja, katere je postavljajal.

15 Zdaj postane bolj živahen. On reče: »Jezus, zdaj si tudi Ti prišel in mi spremenil ločitev v veselje. O kako sijejo Tvoje oči in Tvoje roke me blagoslovljajo in vse druge, ki so še prišli. Moj Jezus, moj Jezus, sprejmi me v Tvoje kraljestvo, ki ga boš pripravil vsem. Tam bi rad postal čisto Tvoj služabnik.«

16 Bolnik je postal nato miren in je kmalu spet zadremal. Janez opazuje njegovo spanje. Pot stoji na čelu bolnika. S krpo mu Janez obriše pot, brez da bi se bolnik prebudil. Čez kakšne četrte ure ga sliši govoriti:

17 »O Jezus, kako si lep!« Nato postane dihanje slabotnejše in po kakšne četrte ure Grk utihne in brez bolečin premine.

18 Janez pokliče vse hlapce in dekcle skupaj v hišo in jim oznani smrt njihovega gospoda.

19 Eden od starejših hlapcev reče: »Mladi prijatelj mojega gospoda, meni je volja mojega gospoda poznana: Mi ti hočemo biti poslušni, kot smo bili poslušni našemu gospodu. Razpolagaj z nami, mi te poznamo vsi in se veselimi, da ti bomo smeli služiti.«

20 »Potem pa takoj prenesi tole pisanje mojemu očetu, drugi pa bodo vse pripravili za pogreb.«

21 Naslednji dan pride Zebedej in sedaj ima Janez priložnost občudovati svojega

očeta. S kakšnim mirom in redom je on vse uredil.

22 Janez ostane v Grkovi hiši, odpusti pa zato enega hlapca za Zebedeja. Celo leto porabi Janez v tej dejavnosti, potem pa pride Hermes, najstarejši sin in dedič pokojnega Grka.

23 Med Hermesom in Janezom se postopoma razvijejo prijateljski odnosi. Vseeno pa se Janez vrne zopet nazaj v hišo staršev. Toda kljub velikemu trudu, katerega si je zadal, se s svojo materjo ne more več razumeti. Janez zelo trpi zaradi teh odnosov.

24 Vsi dobri nameni in največja prizadevanja ne prinesejo nobene poravnave med obema; nato pa se zgodi velika nesreča.

25 Zebedej je imel še enega hlapca in on se iz neke vožnje ni vrnil več nazaj. V neki viharji noči je ostal, kot edina žrtev na morju.

26 Saloma se je jezila: »Vi bi morali bolje paziti; to je enostavno dolžnost, da eden za drugega odgovarjate.«

27 Zebedej je ponovno poudaril, da ni bilo nič opuščenega, kar bi bilo potrebno za njegov rešitev in zavrne očitke, toda Saloma se ne pusti poučiti in obtoži Janeza sanjaštva in malomarnosti.

28 To Janeza trdo prizadene. On postane molčeč. V teh bojih doseže končno mir, ki je bil potreben, za zaznavanje dotoka Božjega Duha. Z velikim veseljem ga napolni sedaj zavest, da je končno prišel bliže večni resnici. Jezusova podoba postaja vedno bolj ljubka in hrepenenje po Njem je postalo drugačno. Postalo je vdanost.

11. Jezus in Salome in nevihta v Kafernaumu

1 Jožefovi sinovi so imeli zopet delo v bližini Bethsaide in Jonatan jih je poklical. Namreč, bil je to njegov sin Simon, ki je zelo držal za Jezusa in Janez je bil poklican od Simona. Ponovno videnje z Jezusom je bilo nepopisno in On reče: »Janez, jutri pridem k vam. Ker je predsabat, ne moremo pričeti nobenega dela več in na Sabat bova obiskala Hermesa, tvojega prijatelja.«

2 »Jezus, to bo sprožilo pa neprijetnosti v naši hiši, mati je jezna na Tebe in tudi na mene.«

3 »Ti samo tako vidiš, Moj Janez; nauči se razumevati tvojo mater.«

4 Ko je Jezus prišel, je Saloma potegnila vse registre, toda Jezus pusti, da gre ves vihar mimo Njega, potem pa reče: »Mati Saloma, zakaj govoriš drugače, kot to v tebi živi? Zakaj ne pustiš tej iskrici ljubezni, da postane plamen? Ali pridobiš notranje, če hočeš videti vse urejeno iz stališča pravičnosti? Glej, če bi te Jehova stregel tako, kot ti strežeš svojim bližnjim in najbližjim, kako bi potem ti stala tu? Če bi bila ti nevedna, bi imela pravico za pouk; toda ti veš vse bolje, tu bo moral res še Jehova priti k tebi v

šolo.«

5 Tu pa se postavi Saloma nasproti Jezusu in reče: »Jezus, kaj si ti vendar za en človek! Ali misliš, da se bom tudi jaz pred Teboj plazila do križa? Ali ni dovolj, da si že Janeza popolnoma zasukal? Jutri bo šel spet kamor koli, kjer se vaju ne more nadzorovati; kaj bo pa k temu rekel Jehova? Sabata se držiš, kot Ti pride na misel in to še ni dovolj: Ti si pokvari tudi Janeza. Si se tega tudi od Jehova naučil? Že dolgo je bila to moja želja, da bi se s Teboj enkrat pogovorila, kajti na Tebi je resnično veliko zamujenega. Povej mi samo eno: Zakaj se ogiblješ duhovnikov in sinagoge?«

6 »Saloma,« odvrne Jezus, »ravno to bi morala vedeti, da Meni ni potrebno letati za duhovniki in poslušati njihovo čvekanje v sinagogah. In če ti misliš, da je na Meni veliko zamujenega, lahko ti vsak čas pri Meni modrost nadomestiš, da ne bom stal pred tvojimi očmi tako siromašen. Če bi ti hotela samo enkrat brez predsodkov stati nasproti Meni, bi ti bilo marsikaj razodeto.«

7 Odvrne ona: »Mene s takšnimi napovedmi ne moreš nasukati, kot si nasukal Janeza; toda, ker si že enkrat tukaj, mi povej: Kaj pa pravzaprav nameravaš? Sramovati bi se moral! Koliko skrbi in nezadovoljstva si že povzročil v hiši Tvojih staršev in sedaj, ko Tvoja mati s Teboj ne more nič več opraviti, se je vdala v vse. Moj sin Ti ne bi smel biti!«

8 »Mati Saloma, ti si razburjena in zato ti tudi ne bom dal nobenega drugega odgovora kot samo to: Moj čas še ni nastopil in o Mojem zadržanju nasproti Sebi in vsem ljudem moram ravno Sebi in Mojemu Bogu položiti obračun. Rad bi videl tistega, ki bi Me hotel preoblikovati. Jaz vem kaj delam; vi vsi pa ne veste kaj govorite, ker ne poznate ne Boga, niti Njegovo ljubezen. Jaz pa Ga poznam in tudi Njegovo sveto voljo; zato hodim po Njegovih poteh in ne naredim ničesar brez Njegove privolitve.«

9 »Tako govoriš Ti, jaz pa Ti lahko samo odgovorim: Če bi vsi ljudje delali tako, kako bi potem izgledalo med nami!«

10 »Saloma, potem vam nebi noben vihar in nobena nevihta povzročila takšno škodo in vsi ljudje bi živeli kot resnični otroci Svojega nebeškega Očeta in noben sovražnik, niti od zunaj, niti od znotraj, nebi motil vašega miru. Še več: potem bi ljudje imeli tudi oblast, vsem elementom, ki so spodbujene od mračnih sil, zapovedati mir in s tem preprečiti škodo. Da pa ti bom dokazal, da se v Meni vse to resnično nahaja, ti povem: V eni uri bo izbruhnil vihar, kakršnega še nisi doživela. Zahvalite se Bogu, da praznujete predsabat, kajti nihče nebi prišel spet zdrav nazaj. Ti pa Janez, hitro pripravi čoln, midva morava vse opozoriti.«

11 »Janez, ti ostaneš, to je ja neumnost, trditi nekaj takega, še noben dan ni bilo

morje bolj mirno kot danes.«

12 »Dobro, Janez, ostani; potem se odpeljem sam.«

13 Jezus gre iz hiše, osvobodi čoln, dvigne jadra in še preden je Janez lahko prišel za njim, je čoln že izginil.

14 Reče Janez: »Mati, kaj si naredila? To bo težko za tebe, tole zopet popraviti.«

15 »Kako pa govoriš s svojo materjo; tu se zopet vidi, kaj je Nazareneec s svojo vzgojo naredil. Če tebi pri tvoji materi ni všeč, lahko greš mirno spet k poganom, ali k izgubljenim od Izraela!«

16 Janez umolkne; občuti, da bi bil ves trud zaman, izgovoriti eno besedo proti. On zapusti hišo in ko čez nekaj časa pogleda naokrog, zagleda črn oblak kako se dviga na zahodnem nebu. Poišče svojega očeta in mu reče: »Oče, ti si slišal vse besede med Jezusom in materjo; pridi malo ven in si poglej zahodno nebo!«

17 Zebedej gre z njim ven in reče: »Janez, sedaj je pa treba hitro vse popraviti, kar se nahaja na vodi; jaz bom takoj vse sklical skupaj.«

18 Saloma reče: »Danes je predsabat, ne daj se pregnati v bojazen in strah, vi ste vendar obsedeni od Jezusa.«

19 Zebedej odhiti ven, vse močno pritrdi in odnese vse na varno. Po približno pol ure izbruhne vihar, kakršnega še niso doživeli. V tem silnem viharju se pripelje čoln z Jezusom. On pristane popolnoma mirno, zloži jadra in se usede na veslaško klop in si ogleduje divjanje viharja. Vedno hujši postaja vihar; v hiši *Zebedeja* so vsi polni strahu in zbegano gledajo, kako Jezus brez vsake skrbi sedi v čolnu.

20 Tu pa sliši Janez v sebi klic: »Janez, pridi k Meni v čoln.« Brez, da bi spregovoril kakšno besedo, odhiti ven iz hiše tja proti čolnu.

21 Sedaj izbruhne strašna nevihta z bliski in grmenjem brez prekinitve in vodne mase se ulijejo na zemljo in razburkajo morje. Jezus pa sedi na suhem. Janez se privije na Jezusa in Jezus ga vpraša: »Janez, ali se bojiš, potem vedi: *Kdor je pri Meni, je dobro zavarovan*; Jaz pa hočem, da se vaši hiši ne bo povzročila nobena škoda.«

22 Janez zagotovi: »Moj Jezus, sedaj, ko sem lahko pri Tebi, je ves strah mimo, toda pred tem sem se bolj bal za Tebe, kot za sebe. Ali nebi mogla iti v hišo, moji starši, bratje in sestre so na smrt prestrašeni.«

23 »Ne, Janez, potem naj pridejo k nama ven; saj vendar vidijo, da midva nisva niti mokra.«

24 Nevihta noče ponehati, bilo je grozno to gledati. Visoki valovi plime drug za drugim stresajo hišo, toda ta dva v čolnu nista mokra. Reče Janez:

25 »Jezus, Ti moja ljubezen, resnično, danes te doživljam drugače kot sicer. Če se že v viharju in nevihti kažeš kot prerok, kakšno mora biti potem šele Tvoje bitje, če bi ti

ljubezen prišla nasproti!«

26 »Potem Janez, bi ves svet doživel čudež Moje ljubezni. **Veruj tudi v naprej v vseh stiskah Vame, potem boš čudež doživel v sebi.** Še kratek čas, potem bo vse borbe konec in v Meni se bo Moja duša lahko združila s tistim, od katerega imamo vse. Kmalu bo klic izšel tudi na tebe, kot danes: Janez, pridi k Meni! Potem se ne bova nič več ločila. Sedaj pa pojdi in mi pripelji tvojega očeta in tvojega brata Jakoba.«

27 Janez stopi iz čolna, odhiti v hišo in reče svojemu očetu: »Oče in ti Jakob, pridita ven k Jezusu!«

28 Jakob gre takoj, Zebedej pa ostane. Še enkrat ga prosi: »Oče, pridi z menoj k Jezusu.«

29 »Pusti me Janez, zavoljo matere!«

30 »Ne oče, zavoljo matere pridi z menoj k Jezusu, prosim te; drugače grozi naši hiši in vsem nam velika nevarnost.«

31 »Potem pa hitro Janez«. In brez, da bi poslušala Salomino kričanje, odhitita oba tja v čoln k Jezusu.

32 »Zebedej, sedaj je dobro; tvoji hiši se ne bo zgodilo nič, vsi drugi pa so od Mene posvarjeni, nobenemu ne bo šlo za življenje, vse druge poškodbe pa bomo spet popravili.«

33 »Jezus, kaj je s Teboj? Saj Ti govoriš, kot nekdo, ki že vse ve,« se čudi Zebedej, »zakaj ne prideš k nam v hišo?«

34 »Ker se morate vi, vašega strahu in še več, vašega napačnega verovanja osvoboditi. Kajti glejte, vaš Jehova, kot Resnični in Večni, hoče, da ga molite s srci in ne z usti in Jaz ne morem dopustiti, da bi Me ljudje naredili za zmedenega.«

35 Reče Zebedej: »Jezus, jaz bi moral moji ženi prepovedati, da bi govorila; ona je Tebe užalila in razžalostila. Kaj naj naredim, da boš zopet prišel v hišo?«

36 »Nič Zebedej, kot v Mene verovati in Mojemu delovanju ne biti zapreka. Danes se bomo odpeljali še k tvojemu prijatelju Hermesu in šele jutri po sončnem zahodu bomo prišli nazaj. Hočeš to?«

37 »Ja, zdaj hočem.«

38 Zebedej, sedaj si mi pripravil veliko veselje in zato hočem, da se vihar v trenutku poleže in morje postane mirno; vendar deževalo bo še eno polno uro. Mi pa ostanemo tukaj v čolnu.«

39 Zgodilo se je, kot je rekel Jezus. Vihar se je polegel in po eni uri je bilo spet najlepše vreme. Oni izstopijo iz čolna in si ogledajo hišo. Nič se ni zgodilo. Tedaj so si tudi drugi upali iz hiše, in Zebedej reče svoji Salomi: »Poglej sem v čoln in oglej si tudi

nas, vse je ostalo suho in nepoškodovano. Od danes naprej ne bom več trpel, da bi bila izgovorjena ena sama beseda proti Jezusu. Še danes se odpeljemo k Hermesu in če bi kdo vprašal po nas, potem povej resnico!«

40 Te z resnostjo izgovorjene besede niso zgrešile svojega delovanja. Saloma molči. Končno je spoznala, da je Jezus le močnejši.

41 Čoln je hitro in sigurno pripeljal te štiri do Hermesovega pristajališča; kmalu so bili v njegovi hiši sprejeti s prisrčno dobrodošlico.

12. Hermes, Grkov sin in prikazen na sabat

1 Hermes občuti, da ga vleče k Jezusu. Janez je bil brez besed, kako hitro je Hermes Jezusa razumel in tako je na novo doživel moč in silo ljubezni, ki jo je Jezus v Svoji prisotnosti izžareval.

2 Hermes naroči pripraviti dobro kosilo in reče Zebedeju: »Moj prijatelj in brat, danes ste moji gostje, jutri pa se hočem podrediti vašim navadam. Naredite mi veselje in ne recite ne!«

3 Reče Zebedej: »Ti zvesti prijatelj in brat, od danes naprej sem osvobojen od vseh zakonskih navad in tako dolgo in pogosto, kot se bom jaz zadrževal v tvoji hiši, se ti ni potrebno več ozirati na mene in moje sinove, kajti mi smo bili danes skozi čudovite dogodke vodeni v neko drugo bistvo in mišljenje. Pomisli: Ta vihar in to vreme, nas niso zmogli niti zmočiti, da pa ne govorimo o škodi, ki nam jo tudi niso mogli povzročiti.«

4 Reče Hermes: »Moji ljudje so bili opozorjeni od nekega ribiča; zato smo bili tudi obvarovani pred redno škodo.«

5 Reče Jezus: »Vsi ribiči so bili posvarjeni, toda na žalost jih je samo malo sledilo opozorilu in tako morajo tudi nositi škodo.«

6 Reče Janez: »Jaz norec pa sem se pustil zadržati, ko si zahteval, da vse posvariva.«

7 Hermes si je pustil opisati ves potek in se na to obrnil k Jezusu: »Želim si, da bi bil lahko tudi jaz Tebi takšen prijatelj, kot Ti je bil moj oče. V njegovem zadnjem pismu mi je naročil, naj Te poiščem in snubim za Tvoje prijateljstvo, zaradi mojega in zveličanja drugih. Oprosti mi, Ti prijatelj ljudi, da jaz tega do sedaj še nisem storil, toda sedaj hočem vse nadomestiti.«

8 Odgovori Jezus: »Moj prijatelj Hermes, kdor tako kot ti, delo ljubezni, katerega je pričel tvoj oče, v istem duhu nadaljuje, tisti je že Moj prijatelj in tudi brat. To ne potrebuje nobenih nadaljnjih besed več; zato sem tudi prišel Jaz s temi Mojimi brati k tebi.«

9 Hermes: »Jezus, ti me imaš za vrednega tvojega prijateljstva? Jaz pa sem bil tako trdi mož; sedaj pa, ko smem gledati v Tvoje oči, mi je, kot bi živel v nekem drugem, boljšem svetu.«

10 Jezus: »Hermes, Jaz ti povem: Nebesa boš doživel, toda ne izven sebe, temveč v sebi. V Meni ti nudi večni in resnični Bog življenje, ki te bo nosilo v vseh življenjskih položajih, da boš imel vzrok samo za hvaljenje in zahvaljevanje.«

11 »O Jezus, Ti me imenuješ prijatelj; kako srečnega me delaš, saj sem vendar pogan in ne Jud.«

12 »Hermes, Jaz imenujem vse ljudi Moji bratje; Moje prizadevanje gre tudi samo v to smer: biti vsem ljudem posrednik in posredovalec, da bo to Božje življenje vsem za večno zveličanje.«

13 Obed je bil kmalu gotov in Janez doživi, četudi samo kot poslušalec stvari, ki so mu bile do sedaj popolnoma tuje. Hermes je bil pameten in mož, ki je veliko prepotoval. Brez da bi veliko spraševal, je razumel Jezusa. Tako je med zanimivimi razgovori minil dan in večer. Že zgodaj zjutraj so obiskali vsi prijeten hrib in Jezus prosi svoje spremljevalce, da z zbranostjo opazujejo vzhod sonca in vsa znamenja, katera bo prinesel prihajajoči dan.

14 Tudi Hermes je bil ljubitelj narave; zato reče Jezusu, ko je sonce stalo že visoko na nebu: »Prijatelj, že večkrat sem opazoval vzhod sonca, toda to kar sem videl danes, se mi zdi, da le ni potekalo čisto naravno. Na primer: pred vzhajajoče sonce se je zrinil oblak v obliki klopi, klop pa je imela obliko krokodila. Ko se je sonce dvigalo višje in višje, oblak res ni mogel sonca imeti na sebi, toda ta čudovita sončna luč je bila kalna in je imela rdečkasto rumeni sij. Tudi živali v zraku, ki so si iskale vodo, so bile vznemirjene; ne, nekaj takega še nisem doživel.«

15 Reče Jezus: »Hermes, dobro je, da si to povedal, kajti najini prijatelji tega niso opazili. Ali si znaš te naravne postopke razložiti?«

16 »Ne, ljubi prijatelj, ali je tukaj sploh kaj za razložiti? Oblaki imajo vsemogoče oblike, toda nenavadno je bilo obnašanje živali.«

17 Jezus: *»Že v obnašanju živali doživimo, da morajo imeti ti postopki, ki jih doživijo samo tisti, ki so z naravo zaupni, vzroke in ti vzroki ležijo v naravnih duhovih, ki še vsi čakajo na njihovo odrešitev. Oblak, ki je imel obliko klopi, je bil povzročitelj; kajti v njem so se zbrale mnoge razdiralne sile in zato so krive napačnosti sedaj živečih ljudi. Naša zemeljska sfera je prenapolnjena od mračnih in po uničevanju hrepenečih sil. One se vadijo v zlih vplivih na ljudeh in ti zopet postanejo mediji ali posredniki tistih, ki ne vedo, da so pod vplivom. Kaj bi se včeraj zgodilo, če nebi bil Jaz stražar ali varuh. Če bi te sile mogle, bi nam tudi na današnji dan naredile veliko*

delo. Toda Moj Oče v nebesih je uredil tudi ukrepe, da bo volja teh bitij prekrížana. Pozneje, ko se Mi ne bo treba več ozirati na druge, bo še marsikaj razodeto, in o tem razširjene še veliko luči. Sedaj pa bomo odšli nazaj v hišo in sprejeli zajtrk; potem pa bomo ostali v hiši, da ne bomo povzročili nevšečnosti, ker je sovražnik vsega življenja zelo delaven.»

18 Za Janeza so bile vse to stvari, ki jih ni razumel, ki pa so mu dale veliko misliti in vedno bolj jasno mu je stopalo pred njegove duhovne oči dosedanje življenje njegove matere, predvsem pa njegovo lastno. Če je bilo to tako, kot Jezus opisuje, potem ni mati kriva, temveč tista na njo vplivajoča bitja. Sedaj bi bilo potrebno nalogo rešiti, da se njegova mati nebi pustila več vplivati.

19 Na ta Sabat se je veliko govorilo o življenju iz Boga in v Bogu in Jezus je vse tako naravno predstavil, da druge ni to niti najmanj dolgočasilo, temveč je bilo za njih najbolj zanimivo.

20 Janezu pa On še reče: »Janez, ničesar si ne zaželi zlomiti na kolenu, kajti od tvoje matere ne smeš ničesar zahtevati. Ti sam moraš biti delaven in bolj, ko boš področje okrog sebe očistil, bolj bo tudi nizek vpliv prenehal. *V vsej neskončnosti je vse urejeno po zakonih; zato pazi samo na sebe, da te ne bodo zavestno ali podzavestno doletele stvari, ki bi tebi ali tvojim vzbudile jezo.* Zgleduj se po Meni: Vse borbe, ki jih moram prestati, morajo obstajati, kajti skozi to so vse te stvari iz Moje duše postale stopnice, ki vodijo v Moj notranji svet in tam ustvarjajo življenje iz Boga, da s tem sedaj Jaz vse kar delam, delujem iz tega Božjega življenja. Dokler pa v Mojem notranjem svetu vladajo še stvari, ki pripadajo duši Mojega Jaza, potem življenje iz Boga ali del življenja iz Boga še ni prosta lastnina Mojega notranjega sveta in Jaz sem lahko še zelo pod vplivom od zunaj. Vsako vplivanje pa naj služi za to, da se na znotraj in zunaj utrdimo in očistimo.»

21 Janez je to dobro razumel in v njem zavlada veliko veselje, toda Hermes reče: »Jezus, Ti ljubi dobri človek, če bi mi tisoč ljudi to pripovedovalo, nebi mogel niti verjeti niti razumeti, toda Tvoje besede so luč in življenje, jaz vidim in občutim resničnost Tvojih besed. *Zakaj ne morejo drugi ljudje tega dojeti ali celo sami najti?*«

21 Janez je to dobro razumel in v njem zavlada veliko veselje, toda Hermes reče: »Jezus, Ti ljubi dobri človek, če bi mi tisoč ljudi to pripovedovalo, nebi mogel niti verjeti niti razumeti, toda *Tvoje besede so luč in življenje, jaz vidim in občutim resničnost Tvojih besed. Zakaj ne morejo drugi ljudje tega dojeti ali celo sami najti?*«

22 »Moj prijatelj Hermes, ta resnica je prastara. Naši modrijani zastopajo to še danes; toda, če duhovnik in naši duhovniki tako naravno govorijo, bo njihov nimb kmalu izginil. Bolj skrivnostno in nerazumljivo, kot se pred narodom izdajajo, toliko bolj

potrebni se jim predstavljajo. Narod pa potrebuje nekoga, na katerega se lahko opira in tako so nastala vsa ta stanja. Vzemi narodu njihove duhovnike, oni bodo premagani (potolčeni za dalj časa). **Zato je združenje vaše duše z lastnim duhom tako važno, ker večni Božji Duh želi vašemu Duhu vse izročiti.** Nihče ne more pričati iz tistega duha, katerega ni pred tem sprejel. Ali si sedaj lahko pojasnite, da duhovniki vašemu prebujenemu duhu ne morejo več dati tistega, česar ste lačni? Glej, Janez, hrepenenje, ki je tebe gnalo k Meni in te še vedno žene, je iz tistega duha, ki v tvoji duši želi dvigniti tresljaj, da bi sprejel tisto, kar mu tvoja lastna duša ne more dati. Seveda, sedaj ne morete vsega tega dojeti, toda kmalu se boste veselili in novi odlomek vašega življenja se bo pričel.«

23 Ločitev od Jezusa to pot ni bila tako težka; v njegovem srcu je bilo upanje in v prihajajočih dneh se je spremenilo njegovo bitje.

24 Mati Saloma ni imela nobenega povoda več, jeziti se na nad svojima sinovoma; sedaj sta imela tudi Zebedej in Jakob, kadar sta ribarila, priložnost pogovarjati se o Jezus. Občevanje s Simonom Kano je postalo bolj bistro in Jezus je veljal v njihovih pogovorih in predstavah že kot prihajajoči Mesija.

25 Janez si tega mišljenja ni delil, kajti po njegovem mnenju bo Mesija, kateri bo upajoči narod razočaral, njih osiromašil namesto obogatil. Tedaj pa je imel, ko se je na neki Sabat, tako prav poglobil v Jezusovo življenje, eno vodenje.

26 Pred njegovimi duhovnimi očmi se je oblikovala čudovita podoba: V eni veliko dvorani, stoječi na čudovitih stebrih, se je nahajalo veliko, veliko ljudi. Njihove obleke niso bile po Judovski noši, temveč vseskozi bele.

27 Med njimi je bil starejši, z veliko belo brado okrašen mož; ki je govoril zbranim: »Očetje in otroci, končno je mogoče, da se bomo lahko sporazumeli. Res so naše obleke okrašene z znamenjem čistosti, toda naše zahteve po izviru vsega življenja še niso potešene. Vedno smo od čudovitih bitij luči opominjani na sveti čas, ki je sedaj napočil, toda to je tudi vse. Kdo od vas lahko pove in oznani, kaj bolj natančnega?«

28 Tedaj stopi v sredo čisto mladi mož, pogleda naokrog, če so res vsi zbrani in reče: »Vi očetje in praočetje, mi s spoštovanjem gledamo gori k vam in od vas pričakujemo pričevanje, ki naj bi nam oznanilo resnično življenje in pravkar smo morali slišati, da ste tudi vi opominjani. Na čemu naj bi to ležalo? Saj smo vendar oblečeni z oblekami, ki naj bi nam napovedale najvišje. Res vidimo človeka luči, kako postaja vedno bolj sijoč, vidimo pa tudi črne ptice, ki ga vedno motijo. Povejte vi očetje in praočetje, ali ne moremo temu človeku luči s pomočjo stopiti ob stran?«

29 Reče častitljivi starec: »Res si videl prav, toda mi nimamo nobenega navodila za to. Naša upanja so res usmerjena na tega Človeka luči, toda On je človek, mi pa smo

duhovi.«

30 Reče mladi mož: »Očetje, jaz se ne pustim še dalje tolažiti, kajti mi nismo dobili nobene prepovedi, da stojimo ob strani temu človeku. Jaz vidim vaše stiske in kako vaše duše vedno bolj hirajo, vidim pa tudi, kako Človek luči mnoge duše krepí s svojo lučjo. Na Zemlji je bilo za nas najvišje, da smo smeli z našo ljubeznijo biti služabniki in tukaj v blaženem življenju pa naj me zadovoljijo samo stanja v našem bivanju in življenju? Temu Človeku luči sploh nebi bilo potrebno, na tej mračni zemlji si prizadevati, kajti Njegova obleka presvetli in zasenči našo obleko stokratno.«

31 »Moj sin,« reče starec, »jaz ne razumem tvoje nestrpnosti, mi imamo od bitij luči samo naročilo, da tega Človeka luči ne izpustimo iz oči. Saj je mračna Zemlja vendar že preveč sence vrgla na naše duše.«

32 Tedaj stopi v njihove sredine bitje luči in reče: »Tudi mi ne smemo motiti borbe Človeka luči, ker sovražnik vsega življenja tega ne more trpeti in bi Človeka luči še bolj stiskal. Toda nekaj drugega bi bilo, če bi ljudje te mračne Zemlje Njega podpirali. Naša bitja so razrešena zemeljskih vezi; **zemeljski ljudje pa morajo svoje vezi sami razrešiti z lučjo, ki jo bo človek luči vsem ponudil, ko bo prišel Njegov čas.** Zato hočem, iz meni od Boga dane oblasti, poklicati sovražnika vsega življenja.

33 Tedaj v trenutku stoji močan človek med njimi in bitje luči mu reče: »Od dol sem te poklical iz mene podeljene oblasti in prostosti in te vprašam pred temi zbranimi blaženimi duhovi: Zakaj stiskate tega Človeka luči, ki ima z ljudmi najboljše namene? Blaženim je to nerazumljivo, zakaj imajo bitja tvoje vrste zanimanje nad tem, da Človeka luči motijo v Njegovem razvoju?«

34 Reče sovražnik: »To je moja dobra pravica in moj namen, tega Človeka luči, ki je vendar vse v vsem Bog sam, popolnoma uničiti, in pri tem me tudi Bog sam ne more ovirati.«

35 Stopi prejšnji govornik naprej in reče: »Kdorkoli si že, takšnega cilja si ne nadene nobeno večno bitje; kam pa naj bi se odneslo stvarstvo, če bi vsi tako mislili? Človek luči ima namene, ki so odprti in jasni in največja krivica je ovirati takšne namene. Če jaz vse to prav premislim, bi lahko tudi mi tebe ovirali.«

36 Sovražnik: »Tega vi namreč še ne morete in zato velja moja borba v glavnem temu Človeku luči, kajti če bi Njemu uspelo doseči Njegov cilj, potem bi se moral bati tudi vas in moja oblast bi šla h koncu. Da pa se to ne bo zgodilo, pustite, da bo to moja skrb, kajti Božanstvo tudi meni ne dopusti pogledati skozi Njegove namene.«

37 Angel luči reče: »V tem ošabnem angelu ni nobene pameti niti prizanašanja; zato ga pustite, da zopet odide in vi, ki ste prebivalci lepega paradiža, pustite stvarjem njihov potek. Ko bo vse dopolnjeno, bo vse izgledalo drugače; kajti potem bo

sovražnik življenja premagan, mi pa moramo k vsemu molčati.«

38 Počasi je videnje prešlo in Janez si misli: »O Jezus, to je merjeno na Tebe in Tvoje poslanstvo. Na ta Sabat bom jaz že pogosto mislil, kdo mi bo za to dal pravilno razumevanje?«

13. Janez Krstnik, Jezusov javni nastop in Janezovi učenci

1 Kot leteči ogenj prodre naenkrat vest pridigarja Janeza skozi deželo in ribiči ob Genezareškem jezeru prisluhnejo. Tudi Zebedej in Simon Kana se pogovarjata in po nekaj tednih se odločita, da se odpeljeta s svojima čolnoma proti Tiberiju. Veliko sta zvedela o oznanjevalcu pokore, toda o prihajajočem Mesiju nobene besede. Že sta se hotela zopet vrniti, ko pridejo templarji v njihovo gostišče. Sedaj slišijo hujskajoče besede proti Krstniku, kakršnih nista nikoli pričakovala.

2 Med njimi pa je bil tudi nekdo, ki je svoj svarilen glas pustil izzveneti in je prosil, naj nič ne lomijo na kolenu. Rekel je: »Če je Krstnik tisti mož, ki naznanja prihajajočega Mesija, potem moramo biti dobri z njim, ker potem bo tudi ljudstvo na naši strani.«

3 Drugi so zopet menili: »Krstnik je nevaren in ne prizanaša niti ljudstvu niti duhovnikom, njemu je kesanje in nebeško kraljestvo vse.«

4 Janez prisluhne in kar njegov oče in drugi niso razumeli, se pred njegovimi duhovnimi očmi razjasni. Tisto veliko videnje na Sabat je postalo zopet živo in čisto mirno poslušaja sedaj, kako se drugi pogovarjajo o Krstniku in govorijo: »Na vsak način moramo priti skupaj s Krstnikom.«

5 Res je bilo to utrudljivo potovanje, toda končno so vsi imeli srečo, da so srečalo tega nenavadnega moža.

6 Janez je bil pravzaprav razočaran. Tako Jezus nebi nastopil pred ljudstvom.

7 Vse Janezovo hrepenenje je bilo naravnano na duha, ki ga zastopa Jezus in za katerega se je trudil sprejeti ga popolnoma v sebe. Jezus deluje na notranjega človeka, da bi se vse od znotraj ven uredilo; Janez Krstnik pa deluje na zunanjega človeka, da bi se spreobrnil in pokesal, torej ravno nasprotno, od zunaj navznoter.

8 Kako se bo Jezus postavil do Krstnika, je bilo njegovo vprašanje.

9 Minili so tedni. Sporočila o Krstniku so postajala vedno bolj zanimiva. Duhovniki svarijo, grozijo. Kljub temu pa sporočila ne prenehajo. Janez Krstnik si zbira učence, ki zopet snubijo druge za njihovega mojstra; tudi oni so bili oznanjevalci pokore in glasniki za skorajšnji prihod nebeškega kraljestva.

10 V tem času nastopi preobrat za Janeza in mnoge druge.

11 Jezus nastopi učiteljsko službo in brez, da bi vprašal eno besedo se Janez priključi z očetom in bratom Zveličarju. Silna so bila sporočila, ki so sedaj preletela

deželo.

12 Janez Krstnik je po tem dogodku stopil v ozadje, duhovniki pa postanejo odkriti nasprotnik temu s hrepenenjem pričakovanemu Mesiju.

13 Janez je prišel v hišo staršev samo, če je njegov Mojster kdaj prišel v okolico Bethsaide: zanj je Zveličar Jezus postal njegova domovina. Kako razumljiva mu je bila sedaj vsaka beseda iz Njegovih ust in njegovi zapisi pod nadzorom njegovega Mojstra oblikujejo en del Jezusove dediščine, ki naj bi sedaj postala vsesplošna dobrina.

Prevedla: Sara Pavlič